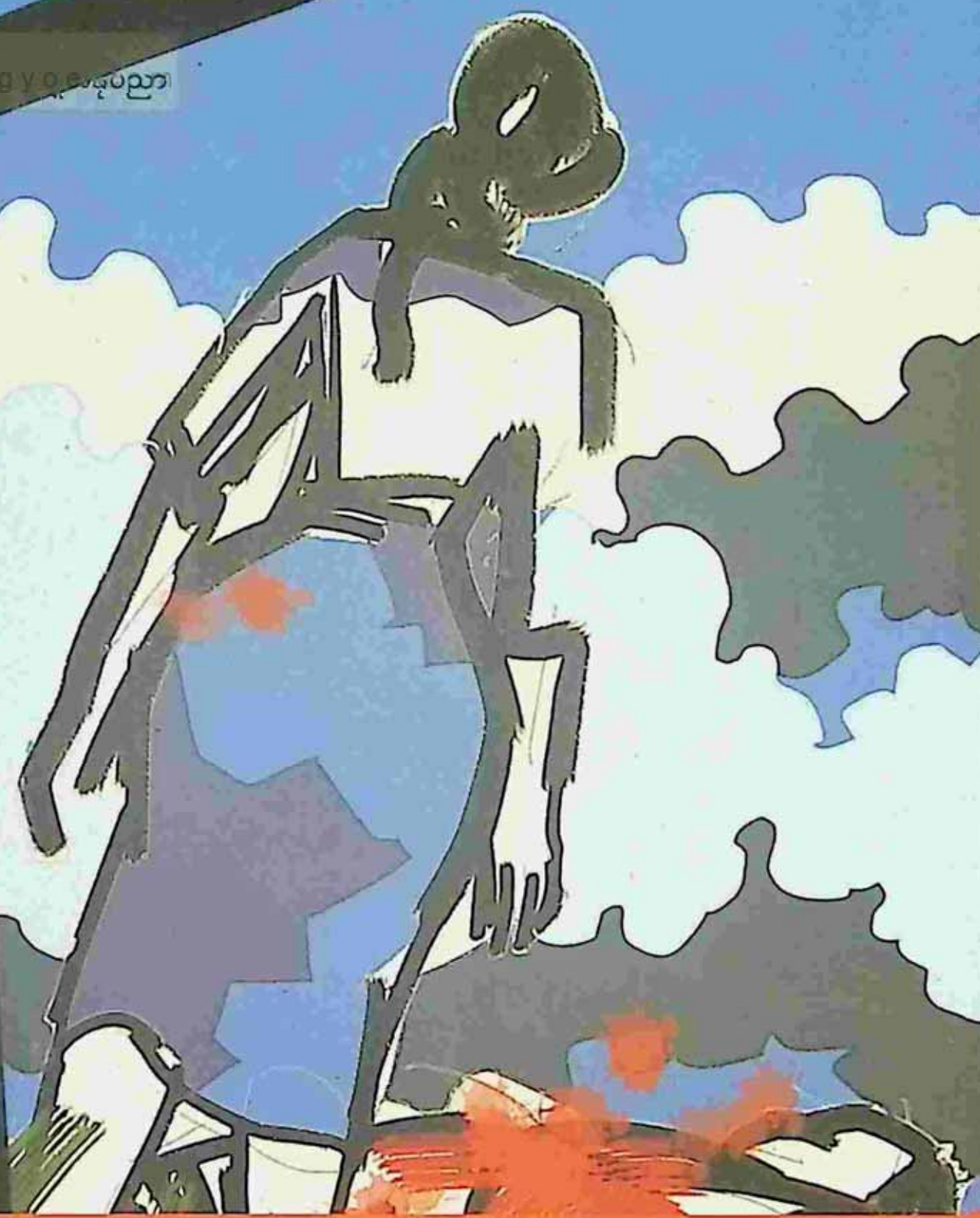

mgvye.com

နှင်းဦး

နေပူရွာလူသတ်မှု
ဝတ္ထုတိုများ

mgvye.com

၁၀/၇/၂၀

နေပူရွာ လူသတ်မှု
ကလေးတို့အဖေ
လာလော့ ရဲဘော်
မုံမဟုတ်ပါ
မနော်ယမံ လူသတ်မှု

648165201

Price: 1700.00

နေပြည်တော်မှ ဝတ္ထုတိုများ နှင်းဦး

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တိအတ္ထု

စာမျက်နှာ ၁၅၁+ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၁၉ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်စင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

ရောင်းစျေး ၁၇၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

-	နှင်းဦး၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	(က)
၁။	နေပူရွာ လူသတ်မှု	၁
၂။	ကလေးတို့အဖေ	၅၄
၃။	လာလော့ ရဲဘော်	၇၉
၄။	မုံ့မဟုတ်ပါ	၁၀၂
၅။	မနော်ယမံ လူသတ်မှု	၁၁၉

နှင်းဦး
(၁၉၂၂-၁၉၈၁)

တောင်ငူဇာတိ။ ၁၉၂၂ ဇူလိုင် ၁၆ ဖွား။ အဖ မန္တလေးစက်ရှင်ရုံး ရုံးအုပ် ဦးမောင်မောင်တင်၊ အမိ ဒေါ်မမလေး။ မွေးချင်းလေးယောက်တွင် အကြီးဆုံး။ အမည်ရင်း ဦးအေးမြင့်။

၁၉၃၀-၃၃ တွင် မေမြို့ စိန်မိုက်ကယ် ကွန်ဗင့်၌ သူငယ်တန်းမှ သုံးတန်းအထိ၊ ၁၉၃၄-၃၆ တွင် မေမြို့အစိုးရအထက်တန်း ကျောင်း၌ သုံးတန်းမှ ငါးတန်းအထိ၊ ၁၉၃၆-၃၇ တွင် မန္တလေး အမျိုးသားအထက်တန်း ကျောင်း၌ငါးတန်းမှ ခုနစ်တန်းအထိ၊ ၁၉၃၈-၄၁ တွင် တောင်ငူအမျိုးသား အထက်တန်း ကျောင်း၌ ခုနစ်တန်းမှ ဆယ်တန်းအထိ ပညာ သင်ခဲ့၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းတွင် မီးရထားဌာန လက်မှတ်ရောင်း၊ ထို့နောက် သယ်ယူပို့ဆောင် ရေးအရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းတွင် အာရှလူငယ် အစည်းအရုံး၊ မန္တလေးအရှေ့နယ် အတွင်းရေး မှူး၊ တော်လှန်ရေးကာလတွင် ဗိုလ်မှူးဗထူး တပ်တွင် ပါဝင်၍ တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင် ဖဆပလစည်းရုံးရေးမှူး၊ ထို့နောက် ကွန်မြူနစ် ပါတီဝင်၊ ကွန်မြူနစ် ပါတီကွဲသောအခါ ကွန်မြူ

နစ်ပါတီ(ဗမာပြည်)(အလံနီပါတီ) တွင် ပါဝင်ပြီး
၁၉၄၉ တွင် ပါတီမှ ထွက်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီက ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း
တွင် 'ရွေးကောက်ပွဲ' ဝတ္ထုတို၊ စနေနဂါးနီ
ဂျာနယ်တွင် 'သည်မောင့်လက်သံ'နှင့် 'ဂျာနယ်
ကျော်' တွင် 'အဝေးမြို့သူ' တို့ကို 'မင်းကေတု'
ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေး၍ စာပေလောက
သို့ဝင်သည်။ ဒုတိယစစ်ပြီးစတွင် ဝါးတားလူး
နှင့် သူမ ဝတ္ထုများ ထုတ်ဝေသောအခါ 'နှင်းဦး'
ကလောင်အမည်စယူသည်။ ဝှဂျာနယ်အယ်ဒီ
တာ၊ ပြည်ညွှန်၊ မဂ္ဂဇင်းဦးစီး၊ ၁၉၄၇-၄၈
တွင်မန္တလေးခရိုင် ပြည်သူ့ရဲဘော်များ ဦးစီး
ထုတ်ဝေသော ဘဝသစ် သတင်းစာအယ်ဒီတာ၊
၁၉၅၅ တွင် ဗဟိုရံစည် သတင်းစာသတင်း
အယ်ဒီတာနှင့် မြန်မာ့လမ်းစဉ် သတင်းစာ
ညအယ်ဒီတာ တာဝန်များကိုယူခဲ့၏။ မန္တလေး
ရုပ်ရှင်အတွက် 'မြတ်ပန်းဝတ်ရည်' နှင့် 'ကိုယ်
ပိုင်မေတ္တာ' ဇာတ်ညွှန်းများကို ရေးခဲ့၏။ ၁၉၆၄
မှစ၍ ကာတွန်းများ ရေးသည်။ ဟံသာဝတီ
သတင်းစာကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်
သည်။

ပဲပြားရွှေကျူ၊ တသက်တာ ဝတ္ထုများကို
ရေးခဲ့သည်။ ကြည်မြနှင့်တွဲ၍ မုန်တိုင်းနှင့်
ကမ်းသာယာ ဝတ္ထုကို ထုတ်ခဲ့သည်။

၁၉၈၁၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၆ တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့
သည်။ ။

နေပူရွာ လူသတ်မှု

“အမှာစာ”

ရာဇဝတ်မှုအမျိုးအစား များစွာရှိသည့်အနက် လူသတ်မှုသည် အရေးအကြီးဆုံး၊ တာဝန်အလေးဆုံးအမှုမျိုးဖြစ်၏။ ဖြစ်ပွားရန်လည်း ခဲယဉ်းလျက်၊ ဖြစ်ပွားလာခဲ့လျှင်လည်း သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံအရာရှိတို့ မှာ ဦးနှောက်ခန်းမတတ် ဖြစ်သွားကြရတတ်ပေသည်။

အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်ရေးသားရာ၌ ကျွန်ုပ် သည် လူသတ်မှုတစ်ခု ပေါ်လာသည့်အခါတွင် အဘယ်မျှ ခေါင်းရှုပ်၍

အဘယ်မျှ သည်းခံရသည့်အပြင်၊ အဘယ်မျှ တာဝန်ကြီးသည်ကို တင်ပြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အနောက်တိုင်း စုံထောက်ဝတ္ထုများကို ဖတ်၍သော်လည်းကောင်း၊ အနောက်တိုင်း စုံထောက်ဇာတ်ကားများကို ကြည့်၍သော် လည်းကောင်း၊ ထိုစုံထောက်များ တွက်ဆပုံ၊ ယူဆပုံ၊ တွေးခေါ်ပုံများကို အားကျလျက် စုံထောက်မှုများကို အထင်အမြင် သေးလာကြသည်ကို တွေ့ဖူးပေသည်။ ထိုသို့ အထင်အမြင်သေးခြင်း ခံရသည်မှာ အစိုးရသည် လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ပညာသည်များသည် လည်းကောင်း၊ စုံထောက်ဝတ္ထုရေးဆရာများသည် လည်းကောင်း တိုင်းရင်းစုံထောက်မှုများကို လူသိအောင် ထုတ်ဖော်တင်ပြပေးခဲ့ကြခြင်း မရှိဘဲ 'အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်း' ကာ၊ ထိုအနောက်တိုင်း စုံထောက် ရုပ်ရှင်၊ ထိုစုံထောက်စာအုပ်များလောက်ကိုသာ အဟုတ်ကြီးထား၍ ထုတ်ဖော်နေကြသောကြောင့် အဖိုးတန်သော တိုင်းရင်းစုံထောက်မှုများမှာ တိမ်ကောပျောက်ကွယ်နေခဲ့ကြရပေသည်။

မြန်မာပြည်၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှု၊ ရာဇဝတ်မှုများသည် အနောက်တိုင်းတွင် ဖြစ်ပွားသော ရာဇဝတ်မှု၊ လူသတ်မှုများနှင့် လုံးဝ မတူဘဲ ကာလံ ဒေသံ လိုက်၍လည်းကောင်း၊ လူမျိုးလိုက်၍ လည်း ကောင်း၊ အခြေခံပညာနှင့် အသိတရားလိုက်၍ လည်းကောင်း၊ အုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေလိုက်၍ လည်းကောင်း၊ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်၍ လည်းကောင်း ကွဲပြားခြားနားသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

တကယ့်စုံထောက်မှုများကို ပြည်သူလူထုအား သိရှိခွင့်မပေးဘဲ စိတ်ကူးယဉ်စုံထောက်ဝတ္ထုနှင့် ရုပ်ရှင်ကားများဖြင့်သာ စိတ်ကူးယဉ်နေကြ သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တကယ့် စုံထောက်မှုများ၏ အဖိုးတန်ပုံ၊ လေးနက်ခက်ခဲပုံကို မသိကြရဘဲ စိတ်ကူးယဉ် စုံထောက်မှုများနှင့် တစ်ဘာသာစီဖြစ်သည်ကိုလည်း မသိရှာကြပေ။

နေပူရွာ လူသတ်မှု

အောက်တွင် ဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ တကယ့် စုံထောက်မှုတစ်ခုပင်ဖြစ်၍၊ ဖြစ်ပွားသော အမှုအခြေခံအပေါ်တွင် ရဲအဖွဲ့ ဝင်များ အဘယ်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရသည်ကို ဖော်ပြထားပေးသည်။ သို့သော် ဤဇာတ်လမ်းအတွင်း၌ ဆေးတံကို ခဲကာ ပခုံးကိုတွန့်၍ မျက်စကို ချီရင်း မှန်ဘီလူးနှင့် ကိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် မီးခိုးများ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည့် စုံထောက်အရာရှိမျိုးကား တွေ့ရှိရမည် မဟုတ်ပေ။

အနောက်တိုင်း စုံထောက်ကျော်များကဲ့သို့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေ၊ ပစ္စည်းကိရိယာတွေနှင့် စုံထောက်မှုမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ၊ မြန်မာဆန် ဆန်ဖြစ်ခဲ့သော အမှုတစ်ခုကို မြန်မာဆန်ဆန် စုံထောက်ပုံ၊ အချိတ် အဆက်ကောက်ပုံ၊ တွေးခေါ်ယူဆပုံကလေးများကိုသာ တွေ့ရပေမည်။ သို့သော် စာဖတ်သူသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ထင်ရသော ပုလိပ်အလုပ်၏ သဘောတရားကလေးများကို သိရလိမ့်မည်။ ထို့နောက် ထိုသဘော တရားကလေးများကပင် နောက်ဆုံး အမှုတစ်ခုလုံး၏ ရုပ်လုံးကို ဖော်ပေးခဲ့ပုံ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ထင်ရသည့် အတိုအထွာ သတင်းအစ အနုကလေးများမှာ ကောက်နုတ်၊ ဆက်စပ်၊ စုပေါင်း၍ အဖြေရှာယူရပုံ များကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် တွေ့ရှိရပေလိမ့်မည်။

ဤလူသတ်မှုကို ဖော်ပြရာ၌ ဤရဲအရာရှိ တစ်ယောက်၏ အယူအဆ အတွေးအခေါ်များကို ဖော်ပြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဤလူသတ် မှုကို အခြားရဲအရာရှိတစ်ဦးက မည်ကဲ့သို့လိုက်မည်ကို မသိသေးပေ။ ရဲအရာရှိတစ်ဦးလျှင် အမှုလိုက်နည်းတစ်မျိုးစီ ရှိကြသည်။ လူသတ်မှုကို ဤအဖြစ်အပျက်၌ ဖော်ပြသကဲ့သို့ စုံထောက်ရသည် ဟူ၍ လှေနံ ဓားထစ် မယူဆထားသင့်ပေ။ ဤလူသတ်မှုကို ရေးသားရာ၌ ကျွန်ုပ် သည် မူလရဲအရာရှိ ပြောပြသည့်အတိုင်း မရေးမူဘဲ၊ ဝတ္ထုသဖွယ်၊ ဖတ်ချင့်စဖွယ်ကောင်းအောင် ကလောင်ဉာဏ်နှင့် ဆားဖြူးထားခဲ့သည်။

အပ ၎င်း၏ မူလအယူအဆ၊ အတွေးအခေါ်နှင့် အဘောင်များကိုမူ ကျွန်ုပ်က ဖြည့်စွက်ခြင်း၊ လျှော့ပေါ့ခြင်း၊ လုံးဝမပြုခဲ့ဘဲ မူလအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

စာရေးသူ

* * *

(၁)

‘၁၃ မှတ် ဂါတ်တဲ၊ သို့မဟုတ် ‘စိန်ပန်းရဲဋ္ဌာနာ’

မန္တလေးမြို့ရှိ ရဲဋ္ဌာနများကို ရှေးအင်္ဂလိပ်များ အုပ်စိုးစဉ်အခါက ယခုကဲ့သို့ အမည်များမှည့်၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း မရှိခဲ့ဘဲ နံပါတ်များပေး ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပေသည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်လောက်တွင်မှ မန္တလေးသို့ ခရိုင်ရဲဝန်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့လာသော ဦးခင်မောင် (ယခု မန္တလေး ရဲအတတ်သင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းအုပ်ကြီး) က ရှေးအခေါ်အဝေါ် နံပါတ်များအစား ဋ္ဌာနများကို အမည်များပေး၍ ခေါ်ဝေါ်စေခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းလက်ထက်မှစ၍ ၁၃ မှတ်ဋ္ဌာနသည် စိန်ပန်းရဲဋ္ဌာနအဖြစ် သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရပေသည်။

စိန်ပန်းရဲဋ္ဌာနကား စိန်ပန်းအရပ်ကို အမှီပြုကာ မှည့်ခေါ်ထား သော အမည်ဖြစ်၍ မန္တလေးရှိ ရဲဋ္ဌာနကြီးများအနက်တွင် အကြီးလေးဆုံး သော ရဲဋ္ဌာနကြီး တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ စိန်ပန်းရဲဋ္ဌာန အပိုင်နယ်မြေကား အခြားဋ္ဌာနအပိုင်နယ်မြေ (Jurisdiction) ထက် များစွာ ကျယ်ပြန့်၊ ကြမ်းတမ်း၊ ရှုပ်ထွေး၍ တာဝန်ကြီးလှပေသည်။

အရက်ဆိုင်၊ အရက်ဖို၊ ဘိန်းခန်း၊ မိန်းမရွှင်၊ နွားသတ်သမား အများဆုံးတည်ရှိရာ ကြက်ပိုင်၊ ဖဲပိုင်၊ ကစားပိုင်၊ အများဆုံး ဖြစ်ပွားရာ နယ်မြေကြီး တစ်ခု ဖြစ်၏။ ၎င်းအပိုင်တွင် သစ်စက်ပိုင်၊ မြေပိုင်

သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည်၊ အစိုးရမှစ၍ အောက်တန်းအလွှာ ကူလီ၊ လှည်းသမား၊ အလုပ်သမားအထိ ထိုလူတန်းစားမျိုးစုံ၊ လူမျိုးပေါင်းစုံ နေထိုင်ကြသည့်ပြင်၊ နိုင်ငံရေးသမား ရောင်စုံလည်း ထွက်ပေါ်လာရာ ဒေသကြီးဖြစ်ပေ၏။ မန္တလေးဝယ် ရဲဘော်ဖြူနှင့် အလံဖြူနိုင်ငံရေးသမား သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်ကား အဆိုပါ စိန်ပန်းအပိုင်က မွေးဖွားခဲ့ပေသည်။

မန္တလေး ဧရာဝတီ 'ဂေါဝိန်ဆိပ်' ကမ်းကား အဆိုပါ ရဲ ဌာနအပိုင်တွင်ပင် ပါဝင်၍ ဌာနမှအနောက်သို့ တစ်ဖာလုံသာသာမျှ သွားလျှင် ရောက်ပေ၏။ အထက်အောက် သွားလာစုန်ဆန်သမျှ သင်္ဘောများ၊ ကုန်လှေများ၊ သမ္ဗန်များ၊ ငှက်များ ဆိုက်ကပ်ရာ၊ ရပ် နားရာ၊ ကုန်ဖလှယ်ရာ အချက်အချာ ဆိပ်ကမ်းကြီး တစ်ခုဖြစ်သည့် အတွက် အထက်မြန်မာပြည်၏ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူမျိုးပေါင်းစုံ၊ လူတန်းစားပေါင်းစုံကို တွေ့ရှိရပြီး လူဆိုးလူကောင်း ခွဲခြားရန် များစွာအရေးကြီးသော ဆိပ်ကမ်းကြီး

တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

အထက်အောက် စုန်ဆန်သွားလာသမျှသော သင်္ဘောများ၊ ကုန်လှေများ ရပ်နားဆိုက်ကပ်ရာ ဆိပ်ကမ်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည့် အလျောက် ကုန်ကောင်း၊ ကုန်သန့်မဟုတ်သည့် ဘိန်း၊ လှော်စာနှင့် အရက်သေစာ စသည့် ဥပဒေမဝင်သည့် ပစ္စည်းများ အဝင်အထွက် အများဆုံးလည်း ဖြစ်၏။ စစ်ကိုင်း၊ မုံရွာ၊ သပိတ်ကျင်း စသော ဒေသများမှ တောခိုအလံဖြူ၊ အလံနီ၊ ရဲဖြူတို့နှင့် ၎င်းတို့ဆက်သားအစ အဝယ်တော်အဆုံး ဝင်ထွက်သွားလာရာ အပေါက်ဝကြီး တစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ဧရာဝတီကမ်းရိုး တစ်လျှောက်တွင်ကား ဧရာဝတီ သင်္ဘော ကျင်း အလုပ်သမား စခန်းများ၊ ဘီအိုစီ အလုပ်သမားရုံများ၊ အစိုးရ စက်ရုံနှင့် ပိုဒေါင်များ၊ သစ်စက်၊ သံကြော်စက် စသည်များ ရှိပေသေးရာ၊ အထက်ပါ ဌာနအပိုင်ကို တာဝန်ခံ စီမံအုပ်ချုပ်နေရသော ဌာနပိုင် တစ်ဦး၏ တာဝန်ကား အဘယ်မျှ ကြီးလေးလှမည်ကို စာဖတ်သူတို့ စဉ်းစားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဆိပ်ကမ်းလုံခြုံမှု၊ သာယာမှု၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်လျက် စောင့်ကြပ်နေရသည်အတွင်းက ရာဇဝတ်မှု ပပျောက်ရေး တာဝန်များကို မလစ်ဟင်းရအောင် ဆောင်ရွက် နေရပေသေးသည်။

ကျွန်ုပ်ကား အထက်စိန်ပန်းရဲဌာန၏ တာဝန်ခံပြီး အုပ်ချုပ်ခဲ့ ရသော ဌာနပိုင် တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ဌာနသို့ရောက်ရှိ၍ တစ်လ မျှအကြာတွင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် အောက်ဖော်ပြပါ လူသတ်မှုကို စတင် ရင်ဆိုင်ရပေတော့သည်။ အသစ်စက်စက် ပူပူနွေးနွေး ဌာနပိုင် တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့ပေသည်။

မနက်မိုးလင်းလာပြီဆိုလျှင် အမှုသည်ကို ဂါတ်တဲပေါ်၌

အမြဲတွေ့ရသော ဌာနတွင် မမျှော်လင့်သော ထိုလူသတ်မှု တိုင်ချက်ကို ပထမဆုံး ကြားလိုက်ရပေသည်။ လူသတ်မှုကား အမှုကြီးများ အပါအဝင် ရာဇဝတ်မှုမျိုးဖြစ်၍ ပေါ်ခဲလေ့မျှသော အမှုမျိုးလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ရဲအရာရှိတစ်ဦးအနေဖြင့် ရင်လေးစရာပင် ဖြစ်သော်လည်း မိမိအရည်အချင်းကို ပြရန်အတွက်လည်း များစွာကောင်းသော အမှုမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

လူသတ်မှုကား ကျွန်ုပ်မကျွမ်းကျင် မပိုင်နိုင်သော အမှု ဖြစ်၏။ ယခင်အခါများက သုံးလေးမှုကို ကိုင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ၎င်းအမှုများမှာ လူသတ်သမား၏ မပိရိမှုများကြောင့် ဦးနှောက်မသုံးလိုက်ရဘဲ အလွယ်တကူနှင့်ပင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ပေ၏။ နက်နက်နဲနဲ မတွေးတောခဲ့ရဘဲ တောင်တစ်ခွန်း မြောက်တစ်ခွန်း မေးရုံဖြင့် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုဖော်ပြလတ္တံ့သော လူသတ်မှုကား ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ လူသတ်မှုများထဲတွင် အနက်နဲဆုံး အခက်ခဲဆုံးဖြစ်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရာလည် အများဆုံးပါရှိနေကာ ကျွန်ုပ်အားလည်း များစွာသော သင်ခန်းစာများ ပေးခဲ့ပေသည်။

ထိုနေ့က (၁၀) နာရီထိုးသည့်တိုင်အောင် နေမပွင့်ဘဲ လောကဓာတ်တစ်ခုလုံးကို မြူနှင်းများက သိုင်းခြုံထားလေသည်။ သစ်ရိပ်၊ ဝါးရိပ် အလွန်ကောင်းသော ဌာနပတ်ဝန်းကျင်သည် ပိုမိုမှိုင်းမှုန်လျက် ရှိနေလေ၏။ အအေးဒဏ်မှာလည်း အခါတိုင်း နံနက်ခင်းများထက် အဆများစွာ ပို၍နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အအေးဒဏ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ညဦးက ဌာနရှေ့ရှိ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီမှ ဓာတ်ဆီပုံးလွတ်များ ခိုးမှုကို လိုက်နေရသဖြင့်၊ ညဦးတစ်ချက်တီးကျော်လောက်မှ အိပ်ခဲ့ရသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အခါတိုင်းကဲ့သို့ ဌာနသို့ စောစော

ဆင်းမလာနိုင်ဘဲ အိမ်ပေါ်တွင် ခွေနေခိုက် ဖြစ်ပါသည်။

“ဗိုလ်ကြီး... ဗိုလ်ကြီး... ဗိုလ်ကြီး နိုးပြီလား”

ထိုအသံမှာ အိမ်အောက်မှအသံ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအသံကို မှတ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်ဌာနမှ လူဆိုးကြည့် ကိုစိန်ခိုအသံ ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ... အေး စိန်ခိုလားဟေ့၊ ဘာတုံး”

ကျွန်ုပ်လည်း စောင်ကိုခွာ၍ ကမန်းကတန်း ထရင်းကပြန်ထူးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် စိန်ခိုပါ၊ နေပူရွာတောင်ဘက်မှာ လူသေ အလောင်းတစ်ခု တွေ့နေလို့ ဗိုလ်ကြီး”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ လုံချည်ကို ကပျာကယာ ပြင်ဝတ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

“ဘာကွ အလောင်းတွေ့တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ”

“နေပူရွာတောင်ဘက် အင်းထဲမှာ အရက်ချက်နေတဲ့ ချစ်ကြီးဆိုတာပဲ”

“မင်း သွားကြည့်ပြီးပြီလား”

“မကြည့်ရသေးဘူး ခင်ဗျ၊ ခု တိုင်ချက်လာဖွင့်တာနဲ့ ဗိုလ်ကြီးကို လာပြောတာပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဒဏ်ရာရှိသတဲ့လား”

“မပြောတတ်သေးဘူး ခင်ဗျ၊ တိုင်ချက်ပေးနေတုန်းပဲ”

“အေး...အေး၊ ငါ အခုလာခဲ့မယ်၊ မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်။

လိုမယ် ထင်တဲ့ အချက်ကလေးတွေ မင်း မေးထားနှင့်”

ကျွန်ုပ်လည်း သွားပင်မတိုက်၊ မျက်နှာကို ခပ်မြန်မြန် သစ်ပြီး

ကုတ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ကာ ဌာနပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့ပါသည်။ ဌာနပေါ်တွင်ကား နေပူရွာသူကြီး ဦးကိုကြီးနှင့် မိန်းမ တစ်ယောက် တိုင်ချက်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အိပ်လှချည့်လား၊ ညက အတော် အိပ်ပျက်ပုံရတယ်” ဟု ဦးကိုကြီးက ဆီး၍ မေးလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ၁ နာရီမှ အိပ်ရတယ်။ ဆိုစမ်းပါဦး ဘယ်လို ဖြစ်တာတဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ သေနေတာ တွေတာပဲတဲ့”

“သေတာတော့ ဟုတ်ပြီလေ၊ ဘယ်လိုသေနေတာလဲ၊ ကိုယ် ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာရှိသလား”

“ဒါတော့ မသိသေးဘူး၊ ဟိုဟာ သူ့မိန်းမပဲ။ သူက လာပြော လို့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်လာခဲ့တာပဲ။ သူ့အပြောကတော့ အရက်ချက် တဲ့ မီးဖိုထဲမှာ မှောက်ရက် သေနေတာပဲတဲ့။ အထက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး တော့ မီးကျွမ်းနေပြီတဲ့”

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုမိန်းမကို ကြည့်လိုက်၏။ အသက်ကား ၂၀ သာသာခန့် ထင်ရ၍ အလုံးအပေါက် ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မကြည့်ဘဲ မျက်နှာသုတ်ပဝါငယ်နှင့် မျက်နှာကို အုပ်ရင်း ငိုနေလေ၏။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“အေးစိန်ပါ”

“ဘယ်လို မြင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိစမ်းပါရစေ”

“မီးဖိုထဲ အလျားမှောက်ရက် သေနေတာပဲရှင်”

“ဘယ်အချိန်က တွေ့သလဲ”

“ကျွန်မ ထမင်းပို့သွားတဲ့အချိန်ကရှင့်”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“ခပ်စောစောပဲ၊ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး”

“ဘယ်အချိန် ချစ်ကြီး အရက်ဖိုသွားသလဲ”

“ခါတိုင်းအချိန်ပဲရှင့်”

“ခါတိုင်းအချိန်မှ တို့မသိပဲ”

“လင်းလင်းချင်း သွားတာပဲရှင့်၊ တုံးခေါက်ပြီး ခဏနေ ထွက်တာပဲ”

တုံးခေါက်သောအချိန်ကား ၄ နာရီခွဲလောက် ဖြစ်၏။ ချစ်ကြီး ထွက်မည့်အချိန်သည် ၅ နာရီမထိုးမီလောက် ဖြစ်ရပေမည်။

“မင်း ထမင်းပို့သွားတဲ့အချိန် မမှတ်မိဘူးလား”

“မမှတ်မိဘူးရှင့်၊ ၈ နာရီ ၉ နာရီလောက်နေမှာပဲ”

“မင်းရောက်တော့ သေနေတာ တွေ့တာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မီးဖိုထဲမှောက်ရက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မီးဖိုက ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ”

“အရက်ဖိုပဲ အတော်ကြီးတယ်၊ ခေါက်ဆွဲဖိုပေါ့ လူတစ် ယောက် ကောင်းကောင်း ဆန့်တယ်” ဟု ဦးကိုကြီးက ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“မင်း ဘယ်မှာနေသလဲ”

“နေပူရွာမှာ နေပါတယ်”

“အရက်ဖိုနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“အတော်ဝေးပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ဘူး”

“သုံးဖာလုံသာသာလောက် ဝေးပါတယ်” ဟု သူကြီးက

ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“ကျုပ်ကလည်း နယ်ကောင်းကောင်း မကျေသေးဘူးဗျ သူကြီးရဲ့၊ ကိုင်းဗျာ အသေအချာ သိရအောင် သွားကြည့်ကြရအောင်။ ကိုင်း စာရေးကြီး၊ အမှုမဖွင့်နဲ့ဦး နေ့စဉ်သာမှတ်ထားဦး (General Diary)။ ကျုပ် ပြန်လာမှ အမှုဖွင့်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ကိုင်း လာဟေ့ စိန်ခို တို့လိုက်ကြည့်ရအောင်၊ အမှုထမ်း နှစ်ယောက်လောက်လည်း ခေါ်ခဲ”

ကျွန်ုပ်တို့လည်း အချင်းဖြစ်ပွားရာဒေသသို့ စက်ဘီးများနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြပါ၏။ နေပူရွာကား ဌာနတောင်ဘက်သို့ ၁ မိုင်သာသာ နှစ်မိုင်နီးပါးမျှ သွားရ၏။ သွားလမ်းကား ကျောက်လမ်းမဟုတ်၊ ဖုန်ထူလှသော မြေလမ်း လှည်းလမ်းများ ဖြစ်၏။ အချို့နေရာများတွင် စက်ဘီးမစီးနိုင်သဖြင့် ဆင်း၍ တွန်းရပေသည်။ နေပူရွာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသောအချိန်၌ နေအတော်ကလေး ပွင့်လာပြီဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို လူသတ်မှုဟု မယူဆသေးပေ။ လူသတ်မှုအဖြစ်နှင့် တိုင်ချက်ဖွင့်လိုသူက ဖွင့်နေသော်လည်း အမှုလက်ခံရမည့် အရာရှိအနေဖြင့် လူသတ်မှုဟု လက်မခံနိုင်သေးပေ။ ဤအမှု၌ လူသေအလောင်းကို မမြင်တွေ့ မစစ်ဆေးရသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က သတ်သွားသည်ဟု မယူဆနိုင်သေး။ မီးဖိုထဲ မှောက်လျက်ကျ၍ သေနေသည်ဟုဆိုရကား သေသူသည် သူ့အလိုအလျောက် လဲကျလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အမူးလွန်၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အိပ်ငိုက်၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

နေပူရွာကား မြို့နှင့်နီးသောရွာဖြစ်သဖြင့် အိမ်ခြေလေးရာခန့် ရှိလေ၏။ ရွာအရှေ့တောင် တစ်ခွင်တွင်ကား အိမ်ခြေယာခြေ ဟူ၍ မရှိဘဲ ကျယ်ပြန့်လှသော ကွင်းပြင်ထီးထီးကို မြင်ရ၏။ ထိုကွင်းပြင်ကား

တောင်သူလုပ်သူများအဖို့ အဖိုးတန်လှသော မြေဩဇာနှင့် ပြည့်စုံလှပေသည်။ ထိုကွင်းပြင်တွင် အချို့ကား အုတ်ဖုတ်၏။ အချို့ကား ကြက်သွန်၊ ပဲ၊ နှမ်း စသည်များ စိုက်ပျိုးကြ၏။ အရက်ချက်၍ အသက်မွေးသူများသည် ယစ်မျိုးနှင့် ပုလိပ်ကို ကြောက်သဖြင့် မိမိရွာတွင် မိမိ မချက်ဘဲ အဆိုပါ ကွင်းပြင်တွင် ထွက်၍ ဆားကင်းရန်ကင်းချက်တတ်ကြလေ၏။ နေပူရွာ၏ အရှေ့စူးစူးတွင်ကား တရုတ်သင်္ချိုင်း တစ်ခုရှိ၍ မကြာသေးမီကပင် ထိုသင်္ချိုင်းအတွင်း အုတ်ဂူများကို တူးဖော်၍ အရိုးအိုးများကို ထုတ်ကာ စိန်ရေအဖြစ် အသုံးပြုမှုဖြင့် နေပူရွာမှပင် အရက်ချက်သူ တစ်ဦးအား ဖမ်းဆီးခဲ့ရသေးပေသည်။

နေပူရွာမှ တောင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင်ကား နတ်ရွာကုန်း၊ ထန်းတော၊ လက်ရွေး စသော ရွာများကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရ၏။ ထိုရွာများသည် ဧရာဝတီ မြစ်ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်တွင် တည်ထားသော ရွာများ ဖြစ်ကြ၏။ အဆိုပါ ရွာများသို့ သွားလမ်းကား နေပူရွာမှ တောင်သို့စူးစူး တာရိုးဆားမှ ဖောက်ထားသော လှည်းလမ်းအတိုင်း သွားရပေသည်။

အသတ်ခံရသော ကိုချစ်ကြီးကဲ့သို့ပင် ထိုဒေသတစ်ဝိုက်တွင် အခြားအရက်ချက်သူ သုံးလေးဦးခန့် ရှိသေး၏။ သို့သော် တစ်ဖိုနှင့် တစ်ဖိုကား မနီးကပ်လှဘဲ သုံးလေးဖာလုံစီမျှ ဝေးကြလေ၏။ ထိုသုံးလေးဦးမှာလည်း နေပူရွာမှချည်းမဟုတ်ဘဲ ထိန်ပင်ကန်၊ နတ်ရွာကုန်း စသော ရွာများမှလည်း ပါဝင်ကြလေသည်။

နေပူရွာမှ အရှေ့တောင် သုံးဖာလုံမျှ သွားမိသောအခါ ချစ်ကြီး၏ တဲကို တွေ့ရလေ၏။ ချစ်ကြီး၏ တဲကို ရောက်ရန်ကား မလွယ်ကူ။ စက်ဘီးများနှင့်သွား၍ မဖြစ်။ လူတစ်ရပ်သာသာ မြင့်သော ကိုင်းတောများကို တစ်ခါတစ်ရံ ဖြတ်သွားရ၏။ လှည်းလမ်းမကြီးမှ ခွဲထွက်သွားသော လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း သွားရပေသည်။

ချစ်ကြီး၏ အရက်တဲကား လမ်းဆား အကြော်ဆိုင်သာသာခန့် ရှိ၍ တောင်ဘက်နှင့် အနောက်ဖက်တွင်သာ အကာအရံရှိကာ အရှေ့ဘက်နှင့် မြောက်ဖက်တွင်ကား မရှိချေ။ ထိုတဲသို့ မရောက်ခင်ကပင် လူသေ မီးလောင်နံ့ကို ရှူရှိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တဲမရောက်ခင်ကပင် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လာခဲ့၏။ တဲပတ်ဝန်းကျင်ကား လုံခြုံဆိတ်ငြိမ်လှ၏။ လူဝင်လမ်းကား ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လာသော လမ်းတစ်လမ်းသာရှိ၍ ထိုလမ်းသည် နတ်ရွာကုန်းနှင့် နေပူရွာသွားလှည်းလမ်းသို့ ပေါက်ပေသည်။ တဲပတ်ပတ်လည်တွင်ကား လူတစ်ရပ်သာသာ မြင့်သော ကိုင်းပင်များ ဝိုင်းရံလျက် ရှိလေသည်။ ကိုချစ်ကြီး အလောင်းကား မီးဖိုထဲတွင် မှောက်လျက်သား တွေ့ရလေ၏။ ခါးအထက်ပိုင်းကား မီးကျွမ်းနေလေပြီ။ အရက်ချက်သော ဖိုကား ခေါက်ဆွဲဆိုင်မီးဖိုများကဲ့သို့ မီးကြီးမီးအား ကောင်းရ၏။ ချစ်ကြီး ကျနေပုံမှာ အလိုအလျောက် အိပ်ငိုက်၍ မီးပုံထဲ ကျသွားဟန် ရှိလေ၏။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကိုကား မမြင်ရတော့။ မီးဖိုဆား တစ်ဝိုက်တွင် လည်း သွေးစ၊ သွေးနု ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိ။ သို့သော် ပြာပုံနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ကား ခြေရာပေါင်းများစွာ ထပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ချစ်ကြီးကား ခုံဖိနပ်စီးထား၍၊ တွေ့ရသော ခြေရာအချို့ကား ဖိနပ်မပါသော ခြေရာများ ဖြစ်ကြ၏။ ခြေရာ အချို့ကား သာမန်ခြေရာများထက် ကြီးလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုခြေရာမှအပ အခြား သဲလွန်စကို မတွေ့ရ။ ခြေရာကိုသာ မတွေ့ရက သူ့အလိုအလျောက် မီးပုံထဲကျသည် ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်ယူရတော့မည် ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုခြေရာများကို တွေ့ရုံဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က သတ်သည်ဟု တထစ်ချ မယူနိုင်သေးပေ။ ထိုသို့တွေးနေစဉ် မနေ့ညက ခန္တကုန်းတွင် ပွဲရှိသည်ကို သွား၍

သတိရသဖြင့်...

“ဒါနဲ့.. မင့်ယောက်ျား... မနေ့ညက ပွဲများသွားသေးသလား”
ဟု အေးစိန်အား မေးလိုက်မိ၏။

“သွားတယ်ရှင်၊ တစ်ချက်ခွဲလောက်မှ ပြန်လာတယ်”

“ပွဲကြည့်ပြီး အိပ်ငိုက်များ ကျသွားတာလားဟယ်”

“မပြောတတ်ဘူးရှင်”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် တဲအနောက်ဖက်ဆီမှ စိန်ခို ဝင်လာပြီး ကျွန်ုပ်အား မျက်ရိပ်ပြ၍ခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ရာ စိန်ခိုက ထင်းပုံကို မေးငေါ့၍ပြလိုက်ပါ၏။

“ဟိုထင်းတစ်ချောင်းမြင်လား ဗိုလ်ကြီး၊ အဖျားမှာ သွေးပေ နေတယ်...”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ...”

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုထင်းချောင်းကို ကပျာကယာ ကောက်ယူလိုက် သည်။ ထင်းချောင်းမှာ နှစ်ပေသာသာမျှရှည်၍ တစ်ကျပ်လုံးခန့်ရှိ ထနောင်းသား ဖြစ်လေ၏။ အဖျားနားတွင်ကား သွေးများ စိုနေလေ သည်။ သွေးမှာ ကောင်းစွာ မခြောက်သေးပေ။

“အေး... ဒီထင်းချောင်းကို သိမ်းခဲ့”

ကျွန်ုပ်လည်း လူသေ မီးလောင်နံ့ကို မခံနိုင်သဖြင့် တဲပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာသို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ မအေးစိန်ကို ခေါ်၍-

“ချစ်ကြီးဆီကို ဘယ်သူလာတတ်သလဲ...”

“ဒီနားတစ်ဝိုက်ကတော့ သူ့တဲ လာကြ သွားကြတာပဲ”

“ဒီနားတစ်ဝိုက်ကဆိုတာ ဘယ်သူတွေ ရှိသေးလို့လဲ”

“တောင်နားမှာ ဘခင်တို့၊ သန်းဖေတို့တဲတွေ ရှိပါသေးတယ်”

“သူတို့ အမြဲလာတတ်သလား”

“အမြဲမလာပါဘူး တစ်ခါတလေပါ။ ကိုချစ်ကြီးကလည်း သူတို့ဆီ သွားတတ် လာတတ်ပါတယ်”

“ဒီက ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ”

“တစ်တိုင်ဝက် မရှိတရှိလောက် ဝေးပါတယ်”

ထိုအခိုက် စိန်ခို ရောက်လာလေ၏။

“ကိုင်း... စိန်ခို အလောင်းကို လှည်းနဲ့ ဆေးရုံပို့ကွာ ဟုတ်လား။ လာ သူကြီး ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ရွာခဏ ပြန်လိုက်ကြဦးစို့”
သူကြီးနှင့် ထွက်အလာတွင် နောက်မှ အေးစိန်၏ အော်ဟစ် ငိုကြွေးသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား စကားမပြောဘဲ လမ်း ပေါ်တွင် ထင်နေသော ခြေရာများကိုသာ ဂရုစိုက်လာခဲ့မိ၏။ ခြေရာများ သည် တစ်လှမ်းနှင့်တစ်လှမ်း အတော်ကျသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဗိုလ်ကြီး... ဘယ်လိုထင်သလဲ” ဟု ဦးကိုကြီးက မေးလိုက် ၏။

“တပ်အပ်တော့ မထင်တတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက် ယောက် သတ်တာနဲ့တော့ တူတယ်၊ ဟိုမီးဖိုဘေးက ခြေရာတွေနဲ့ သွေးစွန်းနေရစ်တဲ့ ထင်းချောင်းကတော့ စဉ်းစားစရာပဲ။ အလောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆေးရုံကပေးမယ့် ဆေးစာကို စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။ ဟိုအုပ်ခွဲမှာ ဒဏ်ရာ တွေ့ချင်တွေ့မယ်၊ အဲဒီအုပ်ခွဲကို အသေအချာ ကြည့်ပေးဖို့ ဆရာဝန်ကြီးကို စာရေးရမှာပဲ... ဒါနဲ့ ဒီနယ်ထဲမှာ အရက်ချက်တဲ့လူ ဘယ်နှဦးရှိသလဲ”

“လေးဦးလောက်ရှိပါတယ်”

“ချစ်ကြီးတဲနဲ့ နီးတဲ့လူ ဘယ်နှဦးရှိမလဲ”

“သုံးဦးလောက် ရှိမယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း

အသေအချာ မသိဘူး”

“နေ့လယ်လောက်ကျတော့ အေးစိန်စောစောက ပြောတဲ့ နာမည်တွေခေါ်ပြီး ဂါတ်ကို လာခဲ့စမ်းပါဗျာ ဟုတ်လား၊ နည်းနည်း ပါးပါး တောက်စမ်းကြည့်ရအောင်”

“ညနေလောက် ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့ပါမယ် နေ့လယ်ဆိုရင် ဒီကောင်တွေ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ညနေအကောင်းသားပဲ... ဒါနဲ့ ချစ်ကြီးအကြောင်း ခင်ဗျား သိသလောက် ပြောစမ်းပါ”

“ဒီကောင်က လူဆိုးပဲ ဗိုလ်ကြီးရ၊ ထောင်က လွတ်လာတာမှ ဘာကြာသေးသလဲ၊ ၅ လလောက်ရှိဦးမှာ”

“ဘာမှုနဲ့ ကျတာလဲ”

“ဧရာဝတီဒေါက်ယာဒ် (Dock yard)က ပစ္စည်းခိုးမှုနဲ့ ကျတာ၊ ပြီးတော့ ရှေးတုန်းကလည်း ကျဖူးသေးသလို ကြားဖူးတယ်”

“ခင်ဗျားရွာသားပဲ မသိဘူးလား”

“ကျွန်တော် ရွာရောက်တာ ၁ နှစ်လောက် ရှိသေးတယ်၊ အရင်က ဒေါ်နခြံဘက်မှာနေတာတဲ့”

“ဒီကောင့် အပေါင်းအသင်းတွေ မသိဘူးလား”

“အပေါင်းအသင်းကတော့ အတော်စုံတာပဲ၊ သူ့အကြောင်း ကိုစိန်ခို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဂါတ်ရောက်မှ မေးရဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း သူကြီးအိမ်တွင် ၅ မိနစ်မျှ နားပြီး ဌာနသို့ ပြန်လာကာ အလောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သိချင်သော အချက်များကို ရေးသားကာ ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူကြီး မေးစဉ်က မတင်မကျ ဖြေခဲ့သော်လည်း လူသတ်မှု ဟူ၍ကား ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုချစ်ကြီး မီးဖိုထဲကျနေပုံသည် မတော်တဆ

ကျပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က အသေအချာ ထိုးထည့် ထားပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ မီးထဲမပါသေးသည့် အောက်ပိုင်း အနေအထား များသည် မတော်တဆကျပုံမျိုးနှင့် မတူပေ။ ခြေနှစ်ဖက်စလုံးသည် ဆန့်တန်းလျက် ရှိသည်။ ခြေရာများ အနေအထားမှာလည်း မူမမှန်ဘဲ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက် ရှိသည်။

ချစ်ကြီး ဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အရက်ပုလင်း ၅ လုံး တွေ့ရရာ၊ ၃ လုံးလဲလျက် အရက်များ ဖိတ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကား မူပျက်လျက် ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂါတ်သို့ ပြန်ရောက်သောအချိန်တွင် လိုအပ်မည် ထင်သော အချက်များကို ရေးမှတ်၍ အခြား လုပ်စရာ အလုပ်များကို ပြီးအောင် လုပ်ထားနှင့်လေ ၏။

ညနေ ၄ နာရီလောက်တွင် ကျွန်ုပ်မှာထားသည့်အတိုင်း သူကြီးနှင့်အတူ လူလေးယောက်ခေါ်၍ လာလေ၏။ လေးယောက် စလုံးကား အင်္ကျီမပါ၊ ပုဆိုးဒူးလောက်ဝတ်နှင့် ခပ်မည်းမည်း ခပ်ညိုညို ပိန်လှိုလှိုများ ဖြစ်ကြ၏။ လေးယောက်သားသည် ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် တန်းစီ၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကြလေ၏။ သူကြီးက မြောက်ဘက်ဆုံး လူမှစ၍ ဒါက သန်းဖေ၊ ဒါက ဘဖေ၊ ဒါက ဘခင်၊ ဒါက စံအေးဟု နာမည်များကို ခေါ်၍ပြလေ၏။

“အားလုံး ချစ်ကြီး တဲနားကပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်တဲနဲတစ်တဲ နှစ်ဖာလုံ သုံးဖာလုံစီလောက် ဝေးပါတယ်”

“အရက်ချက်ကြတာချည်းပဲ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်ုပ်အလုပ်မှာ တစ်ယောက်စီ စစ်ဆေးရန် ဖြစ်၏။

“သန်းဖေဆိုတာက မင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ကနေ့မနက် ကိုချစ်ကြီးဆီ သွားသေးသလား”

“မသွားဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်တဲမှာ ရှိပါတယ်”

“ဘခင်ကော သွားသေးသလား”

“သွားပါတယ်၊ ထန်းလျက် ကုန်လို့ နည်းနည်းမျှရအောင် သွားပါတယ်”

“ဘယ်အချိန်လောက် သွားသလဲ”

“မနက် ၉ နာရီလောက်က”

“ချစ်ကြီးကို တွေ့သလား”

“တွေ့ပါတယ်”

“ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ချက်ပြီးသား အရက်တွေ ပုလင်းထဲ ထည့်နေပါတယ်”

“သူ့အပြင် ဘယ်သူရှိသေးသလဲ”

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

“မင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေသလဲ”

“မကြာပါဘူး၊ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့တာပဲ”

“ထန်းလျက်ကော ရသလား”

“မရပါဘူး၊ သူ့မှာလည်း ကုန်နေတယ်တဲ့”

“အရင်တုန်းက ဒီလိုပဲ သူ့ဆီက ယူဖူးသလား”

“ယူဖူးပါတယ်၊ သူကလည်း မရှိရင် ကျွန်တော့်ဆီ ယူပါတယ်”

“သူ့ဆီကမရတော့ ဘယ်သူ့ဆီက ယူသလဲ”

“သန်းဖေဆီ သွားယူရပါတယ်”

“ရသလား”

“ငါးပိသာ ရခဲ့ပါတယ်”

ဘခင်သည် ၉ နာရီလောက် ချစ်ကြီးအား အသက်နှင့် တွေ့ရသေးသည်ဟု ဆိုလျှင် ချစ်ကြီးသည် အေးစိန်မလာမီအတွင်း၌ အသတ်ခံရပေမည်။

“ဘဖေကော ကနေ့ ရောက်သေးသလား”

“ကျွန်တော် မသွားတာ အတော်ကြာပါပြီ”

“စံအေးကော”

“ကျွန်တော်လည်း မရောက်တာ ၁ လလောက် ရှိပါပြီ”

“ဟေ့... သန်းဖေ မင်းဆီ ဘခင် ဘယ်အချိန် ရောက်သလဲ”

“၉ နာရီသာသာလောက် ရောက်လာပါတယ်”

ကျွန်ုပ်အဖို့ကား ဘာမျှ ဆက်မေးစရာ မရှိတော့၊ ၎င်းတို့ အားလည်း သင်္ကာမကင်း မဖြစ်မိသေး။ အားလုံးမှာလည်း သံသယ ကင်းစရာမျက်နှာများ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့ ပြောပုံဆိုပုံများမှာ ရိုးသားလှ ပေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့ခြေများကို မေးရင်းက မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်မိ၏။ အားလုံးလိုလို တစ်ရွယ်တည်းဖြစ်ကာ တစ်ခုမျှ ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့သော ခြေရာများလောက် မကြီးကြပါပေ။ ဘခင် တစ် ယောက်၏ ခြေပဲ ထိုခြေရာများလောက် ရှိလေ၏။ ဘခင်က သူမသွား ကြောင်း ပြောခဲ့လျှင်မူကား သူ့အပေါ် သံသယဖြစ်စရာရှိသော်လည်း ယခု သူက ထန်းလျက်တောင်းရန် သွားခဲ့ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုပေရာ သူ့အား မထင်နိုင်တော့ပေ။ လေးယောက်စလုံး၏ အင်္ဂါရုပ်များကား လူဆိုးသူခိုးရုပ်များ မဟုတ် အကဲခတ်ရသည်မှာ ရိုးရိုးသားသား လူတွေနှင့် တူလှပေသည်။ သို့သော် ရဲအရာရှိတစ်ဦးအနေဖြင့်ကား လူသတ်မှု တစ်ခုကို ကျူးလွန်ပုံစံကိုသာပဲ အာရုံစိုက်ရပေလိမ့်မည်။

“လေးယောက်စလုံး နေပူရွာကချည်းပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘခင်က နေပူရွာ၊ သန်းဖေက နတ်ရွာကုံး၊ စံအေးက ထိန်ပင်ကံကပါ” ဟု သူကြီးက ဝင်ဖြေလေ၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့ အကောင်းဆုံးက တစ်ယောက်စီ၏ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တများကို လေ့လာစုံစမ်းရန် ဖြစ်တော့၏။ ထိုသို့ စုံစမ်းပြီးမှသာလျှင် ရှေ့ထက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်တော့မည် ဖြစ်ပေ၏။ သို့နှင့် သန်းဖေ တစ်ယောက်တည်း နေရစ်စေခဲ့ပြီး ကျန်သုံးယောက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ အားလုံးပြန်သွားသော အခါမှ...

“ကိုင်း... သန်းဖေ မင်းကို ငါ ချန်ထားခဲ့တာကတော့ မင်းဆီက အကူအညီလိုချင်လို့ပဲ၊ ခုလာတဲ့ လေးယောက်ထဲမှာ မင်းကို ကြည့်ရတာ အားလုံးထက် လည်ပုံလည်းရတယ်၊ ဒီတော့ ငါ့ကို ကူညီရလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သည့် အသက်မွေးမှုနှင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်တတ်သူတို့သည် အရေးယူပိုင်ခွင့်ရှိသူက မျက်နှာသာပေးလျှင် ပေးသလို အားတက်သရော ဖြစ်လာတတ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရဲအဖွဲ့ဝင်တို့သည် ထိုထိုသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးများကို လက်သပ်မွေး၍ တစ်ခါတစ်ရံ ၎င်းတို့လုပ်သည့် အလုပ်ကို လျစ်လျူရှုတန် ရှုထားခဲ့ရပေသည်။

“ချစ်ကြီးအကြောင်း မင်း ဘာသိသလဲ”

“စိတ်ရင်းတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ကြီးက အင်မတန် ဒေါသကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်သောက်တယ်၊ မူးရင် လူတကာနဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်တယ် ဘယ်သူနဲ့မှ ဖြစ်စရာမရှိရင် အိမ်က မယား ရန်ရှာ

တာပဲ”

“သူနဲ့ မတည့်တဲ့လူ ရှိသလား”

“မတည့်တဲ့လူရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရန်ခိုက်ဒေါသလည်း မဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ တစ်လောကတော့ ကြက်ပွဲမှာ ရန်တစ်ခါ ဖြစ်ဖူးတာ ရှိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းကလည်း သူရယ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ တစ်ဖွဲ့လုံးနဲ့ ဖြစ်ကြတဲ့ ကိစ္စပါပဲ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“တစ်လောက နွေကုံးအရှေ့ဘက်နားဆီမှာ ကြက်ပွဲဖြစ်တယ် ခင်ဗျ” စစ်ကိုင်းတို့ အမရပူရတို့ ဒေါနာတို့က ကြက်သမားတွေ အားလုံးစုံတဲ့ပွဲပေါ့ လောင်းကြေး ၁၀၀၀ လောက် အထိရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က ချစ်ကြီးနဲ့ စပြီး ဟိုစိန်ပန်းက လာကစားတဲ့ ကိုသာဟန်တို့နဲ့ စကားများကြတယ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးပွဲမှာ အရှေ့ဘက်ရွာက ငပွဆိုတာနဲ့ အပြန်အလှန် စကား များပြီး ရိုက်မောင်းကြိတ်မောင်း ဖြစ်ကြတယ်။ မနေသာတော့ ငပွဘက် က ဝင်ရိုက်တဲ့လူတွေ ပေါ်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ချစ်ကြီး ဘက်က ဝင်တွယ်ကြရတာပေါ့။ အဲဒီနေ့က ဘခင်တောင် ခေါင်းပေါက် သွားသေးတယ်...”

“ဂါတ်တိုင်သလား”

“ပုလိပ်မသိအောင် လုပ်တဲ့ ကြက်ဝိုင်းကဖြစ်နေလို့ ဘယ်သူမှ ဂါတ်မတိုင်ကြဘူး၊ ကျိတ်ကုကြတယ်”

“အဲဒါအတော်ကြာပလား”

“၁၀ ရက်လောက် ရှိပါပြီ”

“ငပွဆိုတာက ဘယ်လိုလူလဲ”

“ပုပုပြတ်ပြတ် မိုက်ကန်းကန်းပါပဲ၊ စကားပြောလည်း ထောင့်

မကျိုးဘူး၊ ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ ကောင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်က ဓားပြဗျို့ ဓားပြ၊ ထောင်ကထွက်လာတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး။ ခု ချစ်ကြီးလည်း သူ့လက်ချက်နေမှာပဲ”

သန်းဖေသည် ကျွန်ုပ် သိချင်သည်ထက် ပို၍ ပြောနေ၏။ ချစ်ကြီးနှင့် ငပွတို့ ရန်ဖြစ်စဉ်က ချစ်ကြီးတို့ဘက်မှ ဝင်ရိုက်ခဲ့သည်ဟု သူ့စကားမှ သိလိုက်ရပေရာ၊ အခွင့်အရေးရတုံး ငပွအပေါ် ပုံချသည့် သဘောမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သူ့စကားအသွားအလာနှင့် မျက်နှာ အမူအရာကား အဆင်းတွန်းသည့် အသွင်များ ပေါ်လျက်နေလေ၏။ သို့သော် ပုလိပ်အလုပ်ကား မှတ်သားထားရမည်ပင် ဖြစ်၏။ မေးလိုသော မေးခွန်းကို မေး၍ မှတ်သင့်သည်ကို မှတ်ပြီး သူ့အား ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။

သန်းဖေ ပြောသွားသော စကားများကား မှန်၏။ သူကြီးနှင့် တွေ့၍ မေးကြည့်သောအခါ သူ့အတိုင်း ထွက်ဆိုသွားလေ၏။ ဓားပြ မှုနှင့် ထောင် ၁ နှစ်ကျဖူး၍ ထွက်လာသည်မှာ ၆ လမျှရှိသေးသည် ဟုလည်း သိရ၏။ သူလည်း အုတ်ကျင်းတွင် အရက်ချက်နေသည်ဟု သိရလေသည်။

ချစ်ကြီးအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးသောနေ့တွင် ကျွန်ုပ် လည်း ရောက်သွား၏။ အေးစိန်ကား မီးဖိုတစ်နေရာတွင် တရှုံ့ရှုံ့ငို ကြွေးနေ၏။ အေးစိန်၏ အစ်မဆိုသော အေးမယ်သည် သူ့ညီမကို အားပေးနေ၏။ မသာအိမ်တွင်ကား တစ်နေ့က သူကြီးခေါ်၍လာသော စံအေး၊ ဘခင်၊ သန်းဖေ၊ ဘဖေတို့အပြင် ငပွပါ ရောက်ရှိနေလေသည်။ ငပွကား သန်းဖေ ပြောသွားသလောက် ယုတ်မာပုံ၊ ဆိုးသွမ်းပုံမရ၊ ကျွန်ုပ်လည်း သူကြီးနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ် စကား စပ်မိဟပ်မိရာမှ မေးသကဲ့သို့ ငပွရောက်အလာတွင် “မင်း ထောင်က

လွတ်လာတာ ဘယ်လောက်ရပလဲ” ဟု အလစ်ကောက်မေးလိုက်ပါ၏။

“၆ လကျော်ပြီ ခင်ဗျ...”

“ဟာ... ဒါဖြင့် ချစ်ကြီးအရင်ပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ထောင်ထဲမှာ အတူတောင် နေခဲ့ရပါသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ အတော်ခင်မှာပေါ့နော်”

“ခင်ဆို တစ်ရွာသားချင်းလည်းဖြစ်၊ တစ်ခန်းထဲလည်း အတူ ကျကြတော့ အတော်ခင်တာပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရာ၊ ဒီကောင်ကြီးက တစ်ဖွတ် ထိုးကြီး ခင်ဗျ... ဒေါသသိပ်ကြီးတာ၊ စကားပြောလည်း မတတ်ဘူး”

“ခင်တယ်ဆိုပြီး မင်းတို့ကြက်ပွဲတုန်းက ရိုက်ကြ ဆိုပါလား”

“ရိုက်တာကလည်း ဗိုလ်ကြီးရာ ဘာမှအကြောင်းမကြီးပါဘူး၊ စကားပြော မိုက်ကန်းတာနဲ့ ထွယ်မိကြတာပါ”

“အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးမှ သူနဲ့ တွေ့သေးသလား...”

“မတွေ့ဘူး ခင်ဗျ”

ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်တို့ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းသို့ ဘခင်နှင့် သန်းဖေတို့ ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သည် ငပွအား စကားမပြောကြ၊ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နေကြ၏။ ခဏမျှအကြာတွင် ငပွလည်း နောက်ဖေးတွင် ပန်းကန်များ ဆေးရဦးမည်ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလေ ၏။ ငပွ ထွက်သွားသောအခါ သန်းဖေလည်း ကျွန်ုပ်အနားသို့ တိုးပြီး။

“ဒီကောင် ဘာတွေ ဖြီးသွားသလဲ ဗိုလ်ကြီး” ဟု ခပ်ဖြည်း ဖြည်း မေးလေ၏။

“ချစ်ကြီးအကြောင်းတွေပါကွာ”

“ဘာပြောသလဲ ဗိုလ်ကြီး...”

“သူနဲ့ သိပ်ခင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ထောင်ထဲတုန်းက အတူနေ

ခဲတဲ့အကြောင်း ရန်ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ အငြိုးမထားခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေပါပဲ”

“အဲဒါ ဗိုလ်ကြီးကို ဖြီးတာဗျ သိလား”

“ဟေ့ကောင် ဒါ မင်း ပြောရမယ့်စကား မဟုတ်ဘူး” ဟု ဘခင်က သူ့ကိုဝင်၍ မာန်လိုက်၏။ ဘခင်မျက်နှာကား တည်တည်ပင် ဖြစ်၍ သူများကိစ္စတွင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်မှုကို မနှစ်သက်သည့် သဘောများ ရှိလေ၏။ ဘာကြောင့် သန်းဖေသည် ငပွအား ဤမျှ မျက်မှန်းကျိုးနေသည်ကိုကား မပြောတတ်ပေ။

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်တို့အလုပ်ကား အဓိပ္ပာယ် မရှိသေးပေ။ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် မှောင်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေရတုန်း ဖြစ်သည်။ သည်လိုစမ်းရင်း လှမ်းရင်းကပင် တစ်ခုတစ်ခုကို တိုက်မိချင် တိုက်မိ တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သတိနှင့်ပင် လျှောက်ခဲ့ပေသည်။

မသာအိမ်မှအပြန်တွင် ကျွန်ုပ်လည်း ဘခင်အား လက်တို့၍ ခေါ်လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်ရောက်သောအခါ...။

“ဒါနဲ့ မသိလို့ မေးစမ်းပရစေ...၊ ငပွကို သန်းဖေ ဘာကြောင့် ဒါလောက် တွန်းနေတာတုန်းကွ...”

“အလကားကောင်ပါ ဗိုလ်ကြီးရာ... အရူးပါ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး...”

“အကြောင်းတော့ ရှိရမယ်ကွ၊ အကြောင်းမဲ့တော့ ဒါလောက် မတွန်းဘူး”

“အလကားပါဗျာ...၊ ငပွဖောက်သည် အိမ်တွေကို လိုချင်လို့ ဟိုကောင်လဲအောင် ခြေထိုးနေတာပါ...”

“ဪ... ဒီလိုလား နေစမ်းပါဦး၊ ငပွဖောက်သည်အိမ် များသလား”

“များတယ် မြို့ထဲမှာ တစ်နေ့ အလုံး ၂၀ လောက် ဖြုန်းပေး

နေတဲ့ အိမ်လေးအိမ်လောက် ရှိတယ်။ ဒီနယ်မှာ သူ့ဖို အကြီးဆုံးပဲ၊
ချစ်ကြီးဖိုတောင် သူ့လောက် မကြီးဘူး”

“ချစ်ကြီးကကော တစ်နေ့ ဘယ်နှပေါင်းလောက် ကျသလဲ”

“ငါးပေါင်းလောက် ကျတယ်၊ ငပွက သူ့ထက် ပိုတယ်”

“ဒါနဲ့ ငပွနဲ့ ချစ်ကြီး တစ်လောက ကြက်ဝိုင်းမှာ ရိုက်ကြဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီရန်ငြိုးများ ရှိသလားကွာ”

“မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ငပွက ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး ပြောင်သမား ပြီးပြီး
တာပဲ အငြိုးမထားတတ်ဘူး၊ စကားပြောတော့ မတတ်ဘူး ဘောက်
ဆန်တယ်...”

“ဒီကောင် ထောင်ကျဖူးတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့... ဓားပြလက်ခံမှုနဲ့”

ဘခင်နဲ့ စကားအနည်းငယ်ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း
စိန်ခိုနှင့်အတူ ဂါတ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ငပွနှင့် ချစ်ကြီးကား ဤနယ်တွင်
ဖိုအကြီးဆုံး၊ အရက်အထွက်ဆုံးဟု သိခဲ့ရပေရာ၊ ချစ်ကြီးကို ရန်ရှာမည့်သူ
ပေါများရပေသည်။ အကြံတူရန်သူဟူ၍လည်း ရှိတတ်၏။ မနာလို
ဝန်တို၍လည်း ဖြစ်တတ်၏။ ချစ်ကြီးကိုသတ်၍ သူ့စီးပွားကို အရချိုင်
လိုသဖြင့်လည်း သူ့အသက်ကို ရန်ရှာခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေရာ၊ ချစ်ကြီးကို
သန်းဖေသော်လည်း သတ်နိုင်သည်၊ ငပွသော်လည်း သတ်နိုင်သည်။
တပ်အပ် သေချာကား မထင်တတ် မထင်နိုင်သေးပေ။

သန်းဖေသည် ချစ်ကြီးကို သတ်ကာ ထိုအမှုနှင့် ငပွကို
ထင်အောင် ချောက်တွန်း၍ ငပွ စီးပွားရေးကိုပါ အရခွတုတ်လိုသဖြင့်
ကြံစည်ခြင်းလော၊ သို့တည်းမဟုတ်က ငပွကပင် လောဘတက်ကာ
ချစ်ကြီး ဖောက်သည်များကို လိုချင်သဖြင့် ချစ်ကြီးကို သတ်ရောသလား၊
အရက်တစ်လုံးအပေါ်တွင် အနည်းဆုံး တစ်မတ်သာသာ အမြတ်ပေါ်ပေ

ပေါက်လာပါသည်။ သူ့စက်ဘီးနောက်တွင် ဓားရှည်တစ်ချောင်း ချီလာသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

“ဘယ့်နှယ် သူကြီး ဘာကိစ္စ”

“ဟောဒီဓားတစ်ချောင်း ကိုင်းတောထဲက တွေ့လို့ လာပို့တာပဲ” သူကြီးသည် စက်ဘီးနောက်မှ ဓားကို ဖြုတ်၍ ကျွန်ုပ်ထံ ယူလာပါသည်။ ဓားကား အတော်ကောင်း၏။ သံချေးများတက်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဓားသွားမှာ အတော် ထက်မြဲနေပေသေး၏။ ဓားဖျားနှင့် ဓားလယ်လောက်တွင် ခြောက်သွေ့နေသော သွေးကွက်များကို တွေ့ရ၏။

“ဘယ်နားကရသလဲ”

“ကျွန်တော် ရတာ မဟုတ်ဘူး နွားကျောင်းသား တစ်ယောက် ရလာတာပဲ။ ငပွတ် အနောက်ဘက်နားဆီကလို့ ပြောတယ်”

“ကိုင်းထဲက ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီဓားနဲ့များ ချစ်ကြီးကို ခုတ်ပြီး မီးထဲထိုးထား ခဲ့ရောသလား ဟင် ဗိုလ်ကြီး”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဆရာဝန် ဆေးစာအရ ခေါင်းမှာ ဓားခုတ်ရာ တွေ့သတဲ့။ ဒီနယ်မှာ ဒီဓားမျိုး အသုံးများသလား”

“သုံးတဲ့လူတော့ သုံးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအရက်ချက်တဲ့ လူစုထဲကတော့ တစ်ယောက်တစ်ချောင်း ထားလေ့ ရှိပါတယ်”

“လာဗျာ ဓားတွေတဲ့နေရာ သွားကြည့်ကြရအောင်”

ကျွန်ုပ်လည်း သူကြီးနှင့်အတူ စက်ဘီးနှင့် လိုက်လာခဲ့ပြီး ဓားတွေ့သော နွားကျောင်းသားကလေးအား ရွာထဲတွင် ဝင်ခေါ်၍ တွေ့သောနေရာသို့ လာခဲ့ပါသည်။

ဓားတွေ့သောနေရာသို့ သွားရသောလမ်းသည် ငပွတ်ရှိရာသို့ ပေါက်၏။ ငပွတ်ကို လွန်သွားက သန်းဖေတို့ဘက်သို့ ရောက်၏။ လမ်းဆုံရသော်လည်း လယ်ကန်သင်းရိုး လူသွားလမ်းကလေးမျှဖြစ်ကာ

ဆားတွင် ကိုင်းတောများ ရှိလေ၏။ တချို့နေရာတွင် မိချောင်းပန်းများ ရှိကြ၏။ အရက်ဖိုများအတွက် များစွာလုံခြုံ၍ အဝေးမှ မမြင်နိုင်ပေ။ အရက်တဲအချင်းချင်း မမြင်ရသော်လည်း သွားလမ်းကား တစ်လမ်း တည်းပင်ဖြစ်၍ နတ်ရွာကုံးဘက်သို့လည်း သွားနိုင်လေ၏။ ထိုလမ်း ကား အရက်ချက်သူများနှင့် တောင်သူများသာ သွားလာတတ်ပေသည်။

ဓားတွေ့သော နေရာကား ငပွတ်အနောက်ဘက် ပေ ၈၀ ခန့်အကွာတွင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနေရာ အနောက် တစ်ဖာလုံခန့်အကွာ တွင်ကား ချစ်ကြီး၏ တဲရှိ၍ တောင်ဘက် နှစ်ဖာလုံသာသာတွင်ကား ဘခင်နှင့် စံအေးတို့တဲများရှိရာ နတ်ရွာကုံးဘက်သို့ နီးသွားလေသည်။ ဓားတွေ့သောနေရာသည် ငပွတ်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ တာဝန်ကား ငပွတ်တွင် ရှေးက ဓားရှိ မရှိ၊ ရှိ လျှင် အဘယ်ကဲ့သို့သော ဓားမျိုးဖြစ်သည်ကို စုံစမ်းရန်ရှိတော့၏။ သို့သော် ငပွတ်ကို တိုက်ရိုက်ခေါ်၍ မမေးလို၊ သူ့အား ထိုလူသတ်မှု အတွက် ရဲအဖွဲ့က သင်္ကာမကင်းရှိသည်ကို အသိမပေးချင်သေး၊ မသင်္ကာလျှင် ၇ ရက် သို့မဟုတ် ၁၅ ရက်အထိ ဂါတ်တွင် ချုပ် ထားပိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း ထို ၁၅ ရက်အတွင်း ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်းကို တင်ပြနိုင်ရမည် ဖြစ်၏။ အခိုင်အမာ စွပ်စွဲချက်တင်နိုင်ရမည် ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခု ငပွတ်အား ဖမ်းရုံသာဖမ်းနိုင်မည် ဖြစ်ပြီး အခိုင်အမာ မစွပ်စွဲနိုင်သေးပေ။ လူတစ်ယောက်အား သတ်ထားသူသည် မေးရုံ၊ မြန်းရုံဖြင့် သတ်ပါသည်ဟု ဝေဖန်ချက်ပေးမည် မဟုတ်၊ သူသတ် ကြောင်းကို စစ်ဆေးသော အရာရှိက အကြောင်းခိုင်လုံစွာဖြင့် မယုံနိုင် မကွယ်နိုင်သော အထောက်အထားများ သက်သေခံများ တင်ပြနိုင်ရပေ မည်။ ထို့ကြောင့် သူကြီးအကူအညီဖြင့် လည်ပတ်ပါးနပ်၍ ယုံကြည် မည့်အပြင် ငပွတ်လည်း ခင်မင်မည့် ရွာသား တစ်ဦးကို အရှာခိုင်းပြီး၊

ငပွထံတွင် ဓားရှိမရှိ ရှိက ငှားလာခဲ့ရန် လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေး၍
ခိုင်းလိုက်ရပေသည်။

ညနေစောင်းလောက်၌ ထိုရွာသားလည်း ဓားတစ်ချောင်း
ကိုင်၍ ငှာနသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောငှားသလဲ”

“တောထဲ ဆင်းချင်လို့ စကားဆိုပြီး ငှားခဲ့ပါတယ်”

ဓားကား အသစ်စက်စက်ပင် ဖြစ်၏။ ဓားရိုးပင် ကိုင်းသား
မကျသေးသဖြင့် အရောင်မပျက်သေး။ ကြေးခွေများမှာလည်း အရောင်
တောက်လျက် ရှိကြသေးပေသည်။

“ဒီဓားက အသစ်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး သူဝယ်ထားတာ မကြာသေးဘူးတဲ့၊
မေ့မကျန်ရစ်ခဲ့ပါစေနဲ့လို့တောင် မှာလိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား... နို့ သူ့အရင် ဓားဟောင်းကကော”

“မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ဒါတော့ မေးမကြည့်ဘူး”

“အရင်ဓားတော့ ခင်ဗျား ကိုင်းဖူးသလား”

“ကိုင်းဖူးပါတယ်၊ ကိုင်းထဲဆင်းရင် သူ့ဆီက ကျွန်တော်
ငှားနေကျပဲ၊ ဟိုဓားက ရှမ်းဓားထိပ်ချွန်၊ ဒီဓားလို ထိပ်ချိုင့် မဟုတ်ဘူး”

ထိပ်ချွန်ကား ဂါတ်တဲပေါ်ရောက်နေသော ဓား ဖြစ်၏။

“အဲဒီဓားကို ခင်ဗျားမြင်ရင် မှတ်မိပါ့မလား”

“ဟာ... မှတ်မိတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်လည်း အမှုထမ်း တစ်ဦးအား ဂါတ်ပေါ်မှ ဓားကို
အယူခိုင်းပြီး သူ့အား ပြလိုက်သောအခါ...

“ဟာ... ဒီဓားအစစ်ပဲ... ကျွန်တော် ကိုင်းနေကျ ဓားပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

သက်သေခံ အထောက်အထားနှင့် ဓားအသွင်အပြင်ကား

ငပွအပေါ် သံသယဖြစ်စရာ ရှိလာပေတော့သည်။ ကြက်ပွဲတွင် ရန်ဖြစ်ခဲ့ပုံ၊ ရိုက်ကြပုံ၊ မတည့်သော ချစ်ကြီး မသာအိမ်သို့ လာပုံများကား စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာလေသည်။

“ဒါနဲ့ ချစ်ကြီး မယားကော အခု ဘယ်သူနဲ့ နေသလဲ”

“အရှေ့ဘက်ရွာက သူ့အစ်မဆီ လိုက်နေတယ် ပြောတာပဲ”

“ခင်ဗျား သန်းဖေ သိသလား”

“သိပါတယ်”

“ဒီလူက ဘယ်လိုလူလဲ”

“ဒီကောင်က ရူးပေါပေါ”

“ငပွကတော့ကော”

“ဒီကောင်ကတော့ လူစွာပဲ၊ အရှေ့ဘက်ရွာမှာတော့ မိုလ်အကျဆုံးပဲ၊ ထောင်ကလည်း ထောင်ထွက်ကိုး မိုက်လာတာပေါ့”

“ထောင်ကထွက်ရင် လိမ္မာရမယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသလောက်ဖြင့် ထောင်က ထွက်လာရင် ပိုမိုက်လာတာချည်းပဲ”

ကျွန်ုပ်လည်း သူ့စကားကို ဘာမျှပြန်၍ မချေပနိုင်ပါ။ သူပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်သင့်သလောက် ဟုတ်နေပါသည်။ ထောင်ကား လူတစ်ယောက်၏ အကျင့်စာရိတ္တကို ပြုပြင်မပေးလိုက်ဘဲ အတတ်စုံ သင်ပေးလိုက်သည့် လူဆိုးတက္ကသိုလ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အပြင်ပြန် ရောက်လာလျှင် ထောင်ပြီးဆေး ထိုးပေးလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး ပို၍ ဆိုးလာတတ်သည်ကို တွေ့ရပြီး၊ ဥပဒေကို ရှောင်တတ် တိမ်းတတ်သော ဗဟုသုတများ တိုးလာကြတတ်သည်။ ထောင်မှ လွတ်လာသူတို့သည် အရင့်စား သူခိုးလူဆိုး ဓားပြများနှင့် တွေ့ရှိကာ နည်းမျိုးစုံတတ်လာကြသည်။ တိုက်ပုံတိုက်နည်း၊ ခိုးပုံခိုးနည်းများ ရလာသည်။ ဥပဒေကို

ရှောင်နည်း၊ တိမ်းနည်း၊ လှည့်စားနည်းများ ရလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်သည် လူဆိုးသူမိုက်တို့၏ စာရိတ္တကို ပြုပြင်ပေးသော လူဆိုး တက္ကသိုလ်ဖြစ်သင့်၍ လူဆိုးလူမိုက်တို့အား တိုက်နည်းခိုက်နည်း သင်ကြားနာယူရမည့်နေရာ မဖြစ်သင့်ပေ။ အကျဉ်းထောင် စနစ်များကို အမြန်ဆုံးပြုပြင်ရန် ဆောင်ရွက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များ သတိပြုရန် အချက်ပေပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း ငပွအား ပို၍ ထင်စရာ ဖြစ်၏။ ငပွကား ထောင်ထဲမှရခဲ့သော အမွေအနှစ်ဖြင့် ပိုမိုရမ်းကား မိုက်မဲရဲတင်းလာ ဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိ၏။ ထွက်လာတော့လည်း ကောင်းရောင်းကောင်း ဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေခြင်း မပြုဘဲ အရက်ချက်၍ စားနေပေသေး သည်။ ရွာတွင် အစွာဆုံး အမိုက်ဆုံးဟုလည်း သိရပြန်လေပြီ...။

အထွေအထူးကား ဆက်လက်မေးရန် မရှိ၊ သွေးစွန်းသော ဓားကား ငပွဓား မှန်လေပြီ၊ ရွာသားအား ဓားသစ်ကို အခြေမပျက် ပြန်ပေး၍ တတ်နိုင်လျှင် ဓားဟောင်း ဘယ်ရောက်သွားသည်ကို စုံစမ်းလေ့လာရန် ပြောကြားပြီး ငွေ ၅ ကျပ် လက်ဖက်ရည်ဖိုး ထပ်၍ပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။

နှစ်ရက်မျှ ကြာသောအခါ စိန်ခို ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာလေ၏။

“ဘာထူးသလဲဟေ့ စိန်ခို”

“ထူးတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ကနေ့ နေပူရွာဘက် ရောက်ခဲ့တယ်။ အေးစိန်နဲ့ ငပွ ယူကြတော့မလိုလို သတင်းသန့်သန့်ကြား ခဲ့ရတယ်။ အကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဝင်ထိုင်ရင်း “သောက်ရှက်နည်းတဲ့ ကောင်မ၊ သေတဲ့လင်မှ အရိုးမဆွေးသေးဘူး၊ သူက နောက်လင်ယူ တယ်” လို့ ကြားတာနဲ့ မေးကြည့်တော့ အေးစိန်နဲ့ ငပွ ယူကြတော့ မလိုလို ဖြစ်နေပြီလို့ ပြောတယ်။

“အေး... စဉ်းစားစရာပဲ”

ဟုတ်ပါသည်။ စဉ်းစားစရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမှပင် ကျွန်ုပ်လည်း အေးစိန် မျက်နှာကို ပြေး၍ မြင်ကြည့်မိပါသည်။ အေးစိန် အသက်ကား ၂၀ သာသာခန့်ရှိ၍ သူ့ဒေသ သူ့အလိုက်တော့ ကြည့်ကောင်း၏။

ဤတွင်မှပင် အေးစိန်နှင့် ငပွတို့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို လေ့လာရန် အကြောင်းပေါ်လာပါတော့သည်။ အေးစိန်က ဘယ်အရပ် သူနည်း၊ ချစ်ကြီးနှင့် ဘယ်တုန်းက အကြောင်းပါခဲ့သနည်း။ ငပွနှင့် ဘယ်တုန်းက သိသနည်း။ အေးစိန်၊ ချစ်ကြီးနှင့် ငပွတို့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကား ဤအမှုတွင် များစွာ အသုံးဝင်လာနိုင်စရာ အကြောင်းများ ဖြစ်ကာ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာနေပေသည်။

“ကိုင်း... စိန်ခို ပြေးလိုက်ဦးကွာ သူကြီးဆီ၊ ဌာနကို ခဏ လာခဲ့ပါဦးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး ပြီးတော့ ချစ်ကြီး အသတ်ခံရတဲ့ မနက်က ငပွကို လှည်းလမ်းဆုံမှာ ၉ နာရီလောက် တွေ့တဲ့ သက်သေ တစ်ယောက်လည်း တွေ့ထားတယ် ခင်ဗျ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ထင်းဝင်းက အရက်သည် ကိုလှ”

“သူက ဘယ်သွားတာလဲ”

“ဘခင်ဆီ အရက်သွားယူတာတဲ့”

ထင်းဝင်းကား အတော်လှမ်း၏။ ဌာနမြောက်ဘက် တစ်မိုင် သာသာမျှ ဝေး၏။ အရက်ရောင်းစားသူတို့သည် မနက်တိုင်း အရက်ဖို များသို့ အရက်လာယူကြရတတ်ပေသည်။

“အေး... ဒါလည်း အဖိုးတန်တာပဲ၊ သူကြီးသာ အရင်ခေါ်

ချည်...”

စိန်ခိုထွက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ရရှိထားပြီးဖြစ်သော သက်သေခံ အထောက်အထားများကို ပြန်လည်စိစစ်ရလေ၏။ ငပွ၊ ချစ်ကြီးနှင့် အေးစိန်တို့၏ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခဲ့ပုံသည် ကျွန်ုပ်တို့အား အကူအညီပေးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်က ယူဆ၏။ မကြာမီပင် စိန်ခိုနှင့် အတူ ဦးကိုကြီးလည်း ရောက်လာပါသည်။

“ကိုင်း ကြွ ဦးကိုကြီး အလုပ်တွေကတော့ များလာပြန်ပြီဗျာ။ ကိုင်း... စိန်ခိုရေ သာဒွန်းကိုရှာပြီး အရက်သည် ကိုလှကို အခေါ်ခိုင်းစမ်း ပါဦး၊ မင်းတော့ မသွားပါနဲ့တော့၊ ပြီးတော့ ဆာသင်မောင်ကိုကို အေးစိန်ဆီ လွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်” ဟု မှာကြားပြီး သူကြီးဆေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး ဘာများ အရေးကြီးလို့ အခေါ်ခိုင်းတာလဲ”

“အရေးကြီးဆို ဒီလိုလေ ငပွနဲ့အေးစိန်နဲ့ ဘာလိုလိုကြားလို့ ဟုတ်သလား”

“အသေအချာတော့ မကြားသေးပါဘူး၊ ကျောက်တော်ကြီး ပွဲနေ့ညက နှစ်ယောက်အတူ သွားကြတယ်လို့တော့ ကျွန်တော့်တူမ လေးက ပြောတာပဲ၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့...”

“အေးစိန်က ဘယ်လိုလဲ သူ့နောက်ကြောင်းကလေး သိစမ်း ပါရစေ...”

“ဒီကောင်မကလေးက အရှုပ်ကလေးပါ၊ ချစ်ကြီးနဲ့မရခင် ကတည်းက မြစ်ဆိပ်ဘက်က ရှမ်းစစ်သား တစ်ယောက်နဲ့ တစ်လ လောက်တောင် ရဖူးသေးတယ်။ နောက် ချစ်ကြီးနဲ့ ရတာပဲ၊ ခပ်ပျံ့ပျံ့ ခပ်ထထလေးပါ”

“ချစ်ကြီးနဲ့ရတာ အတော်ကြာပလား”

“တစ်နှစ်ကျော်လောက်ရှိဦးမယ် ထင်တယ်”

“ဒီရွာ ဇာတိပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငပွကကော”

“ဒီရွာကပါပဲ”

“ငပွနဲ့ အေးစိန်နဲ့ အရင်က အဆက်အသွယ် ရှိဖူးသလား”

“မဆိုနိုင်ဘူး ခင်ဗျ”

“ချစ်ကြီးနဲ့ ရပြီးတော့ကော ငပွနဲ့ ချစ်ကြီးတို့ လင်မယား အဆက်အသွယ် ရှိသလား”

“ဒါတော့ တစ်ရွာထဲလိုနေတော့ အသွားအလာ အဝင်အထွက် တော့ ရှိတာပေါ့”

စဉ်းစားစရာ အချက်များကား တိုးလာ၏။ ငပွနှင့် အေးစိန်မှာ ရှေးကအဆက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ဖူးမည်။ ချစ်ကြီးနှင့်ရမှ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ ချစ်ကြီး အသတ်ခံရပြီးမှ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ ချစ်ကြီးကို ငပွသည် သူ့မယား လိုချင်၍ သတ်ချင်လည်း သတ်မည်။ အတပ် မပြောနိုင်။ အသတ်ခံရသော နံနက်က အေးစိန် ထမင်းပို့သွားရာ သေနေသော လင်ကို တွေ့ရသည်ဟု ပြောခြင်းသည် လိမ်သော စကား ဖြစ်နိုင်သည်။ သူပင် သူ့လင်ကို ဓားနှင့်ခုတ်၍ သို့မဟုတ် နောက်မှ ခုတ်၍၊ ရိုက်၍ မီးပုံထဲ ဆွဲချခဲ့နိုင်သည်။ သို့သော် ဓား ကား ငပွဓား ဖြစ်နေပြန်ရာ၊ ထိုဓားကို ဘယ်က ဘယ်လိုရခဲ့သနည်း၊ နှစ်ယောက်အတူ ခုတ်သလော၊ ငပွပင် ခုတ်သလော အေးစိန်ပင် ဓားပေး၍ အခုတ်ခိုင်းသလော။

ထိုအခိုက် အရက်သည် မောင်လှ ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က နေရာပေးပြီး အထိုင်ခိုင်းလေ၏။

“ဒါနဲ့ ကိုလှ... ချစ်ကြီး အသတ်ခံရတဲ့နေ့ မှတ်မိသလား”

“အင်္ဂလိပ်လဆန်း ၆ ရက်နေ့က ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော် အရက်ယူတဲ့ စာရင်းထဲမှာ မှတ်ထားတယ်”

“အဲဒီနေ့မနက်က နတ်ရွာကုံးလမ်းဆုံမှာ ငပွကို ခင်ဗျား တွေ့သေးသလား”

“တွေ့ပါတယ်”

“ဘယ်အချိန်လောက်လဲ”

“မနက် ၉ နာရီလောက်”

“ငပွလက်ထဲမှာ ဘာပါသလဲ”

“ဘာမှမပါဘူး ခင်ဗျ”

“သူ ဘယ်သွားမယ် ပြောသလဲ”

“နေပူရွာလို့ ပြောတယ်”

“သွားသလား”

“သွားမသွားတော့ မသိဘူး။ မြောက်တဲသွားတာတော့ မြင် တာပဲ”

“ခင်ဗျားတွေတော့ သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ”

“ပြုံးပြုံး ရွှင်ရွှင်ပါပဲ”

ထိုအခိုက် မအေးစိန် ရောက်လာပြန်ပါ၏။ သူကား လင်သေ ဆုံးစကကဲ့သို့ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် မဟုတ်တော့ဘဲ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး သနပ်ခါးများ လိမ်းလျက် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ သူ့လင် ဆုံးသည်မှာ တစ်လသာသာမျှ ရှိပေသေးသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့အား ကျောပေးပြီး သာဒွန်းအား လက်တို့၍ သန်းဖေအား အခေါ် ခိုင်းလိုက်ရပြန်၏။

“ကိုင်း... အေးစိန် နင့် မေးစရာလေးတွေရှိလို့ ခေါ်တာပဲ”

“မေးပါ ဗိုလ်ကြီး မေးပါ” ဟု အေးစိန်က ပြုံးစိစိ ဖြေလေ၏။

“ကိုချစ်ကြီး အရက်ဖိုသွားတဲ့အချိန် နင် မမှတ်မိဘူးလား”

“အသတ်ခံရတဲ့နေရာကလား ဗိုလ်ကြီး”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“အသေအချာတော့ မမှတ်မိဘူး၊ တုံးခေါက်ပြီး ခဏနေတော့ သွားတာပဲ”

“မင်း ထမင်းပို့သွားတဲ့အချိန်ကော”

“စ နာရီ ၉ နာရီလောက် ထင်တာပဲ”

“မင်းရောက်တော့ သေနေပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် သေနေပြီ”

“အဲဒီမနက်က လမ်းမှာ ဘယ်သူတွေ့သေးသလဲ”

“ကိုဘခင်နဲ့ တွေ့ပါတယ်”

“ငပွနဲ့ကော”

“မတွေ့ဘူးရှင်”

ငပွကို အရက်သည် ကိုလှ တွေ့သည်မှာ ၉ နာရီလောက်၊ ဘခင်ကို အေးစိန်တွေ့သည်မှာ ၉ နာရီလောက်၊ ဘခင် ချစ်ကြီးတဲသို့ ထန်းလျက် တောင်းသွားသည်မှာလည်း ၉ နာရီလောက်ဖြစ်ရာ၊ ကိုချစ်ကြီးသည် ၉ နာရီမထိုးမီ သို့မဟုတ် ထိုးပြီးနောက်၌ အသတ်ခံရ သည်မှာ သေချာနေပေသည်။

ထိုအခိုက် သန်းဖေ ရောက်လာပါသည်။

“ဟေ့ သန်းဖေ မင်းဆီကို ကိုချစ်ကြီး သေတဲ့နေ့က ဘခင် ဘယ်အချိန်လာသလဲ”

“၉ နာရီသာသာလောက်ပဲ ခင်ဗျ”

“၉ နာရီသာသာလောက်”

ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို ပြန်မေးခြင်း မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်ဘာသာ ကျွန်ုပ် ရေရွတ်မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ တောသူတောင်သားများကား အချိန်နာရီ

ကို အတိအကျ မှတ်သားကြခြင်း မရှိကြပေ။ ဤသူများကား မြို့နှင့် နီးစပ်သဖြင့် တော်ပေသေးသည်။ မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးသူတို့သာဆိုလျှင် ဆွမ်းခံပြန်ချိန်၊ နေထန်းတစ်ဖျား စသောအားဖြင့် မှန်းဆမလွယ်သော စကားများကို ပြောကြမည် ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်ခေါင်းကား ရှုပ်ထွေး သွား၏။ ဘခင်အား အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရပြန်၏။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဘခင်လည်း ရောက်လာပါသည်။

“ချစ်ကြီး အသတ်ခံရတဲ့နေ့က မင်း ထန်းလျက်သွားတောင်း တော့ ဘယ်အချိန်ရှိပလဲ”

“ဇု နာရီလောက် ရှိပြီ ခင်ဗျာ”

“နောက် ဘယ်သွားသလဲ”

“သန်းဖေဆီ သွားပါတယ်”

“လမ်းမှာ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့သေးသလဲ”

“အေးစိန်နဲ့ တွေ့လို့ မီးတောင် တောင်းတို့ပါသေးတယ်”

“အချိန်မှတ်မိသလား”

“ဇု နာရီသာသာလောက်ပဲ မမှတ်မိဘူး”

“သန်းဖေဆီ ရောက်တော့ကော”

“အဲဒါလောက်ပဲ”

“သန်းဖေဆီက ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်သလဲ”

“၁၀ နာရီလောက် ပြန်ပါတယ်”

“ဘယ်လမ်းက ပြန်သလဲ”

“လာလမ်းအတိုင်းပါပဲ”

“လမ်းမှာ ဘယ်သူတွေ့သေးသလဲ”

“ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး”

“ဘယ်ဝင်သေးသလဲ”

“ငပွတ် ခဏဝင်ပါတယ်”

“ဘာလုပ်သလဲ”

“ဆေးလိပ်မီး ဝင်တို့တာပါ”

“ငပွကို တွေ့သလား”

“မတွေ့ပါဘူး”

“ချစ်ကြီးတဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေသလဲ”

“ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက် နေပါတယ်”

ဘခင်အား မေးစရာမရှိတော့။ သူ အသွားအလာ အစီအစဉ် ကား ရှင်းလျက်ရှိ၏။ ဘခင်သည် ချစ်ကြီးကို အသက်နှင့်တွေ့ရ၍ အေးစိန်က အသေတွေ့ရ၏။ ချစ်ကြီးကို သတ်သူသည် ဘခင် သို့မဟုတ် ကြားလူ တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဘခင်အား မထင်နိုင်ပါ။ သတ်သူမှန်က ချစ်ကြီးကို တွေ့သည်။ ချစ်ကြီးထံ ရောက်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့အား ထွက်ဆိုမည် မဟုတ်၊ ငြင်းကွယ်မည်သာ ဖြစ်၏။ သတ်ခဲ့လျှင်လည်း ဘခင်သည် သန်းဖေထံ သွားဖို့လည်း မရှိ၊ ပြီးတော့ လူသွားလူလာများသည့် လှည်းလမ်းဘက်သို့ လာမည့်အစား ကိုင်းတောလမ်းအတိုင်း သူတဲသို့ သူ ပြန်သွားရမည်ပင် ဖြစ်သည်။ သတ်သူကား အေးစိန် သို့မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ရပေမည်။

ထိုတစ်ယောက်ကား မည်သူဖြစ်နိုင်သနည်း၊ ငပွ ဖြစ်နိုင်၏။ ငပွကို လှည်းလမ်းထိပ်၌ ကိုလှက တွေ့သည်ဆိုရာ ချစ်ကြီးကို ဘခင်တွေ့ပြီးခဏ၌ သူရောက်လာကာ သတ်နိုင်သည်။ ဘခင် စောစော က အသက်နှင့် တွေ့သော ချစ်ကြီးကို အေးစိန် တွေ့သောအခါ အသေ ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုပေရာ၊ ဘခင်နှင့်အေးစိန် လမ်းတွင် တွေ့သောအချိန်လောက်က သတ်နိုင်သည်။ ထိုအချိန်ကား ၉ နာရီ

ပတ်လည်တွင် ဖြစ်ရမည်။ ၉ နာရီပတ်လည်က ငပွ ဘယ်မှာရှိသနည်း၊ ဘယ်သွားနေသနည်း။

ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားနေစဉ် ကျွန်ုပ်လည်း ငပွနှင့် အေးစိန်တို့ ကိစ္စကို သွား၍ သတိရလိုက်သဖြင့်...

“ဪ... ဒါနဲ့ အေးစိန်၊ နင်တို့မင်္ဂလာဆောင်ကျ ငါ့ကို ဖိတ်ဦးနော်” ဟု ကျွန်ုပ်က စလိုက်၏။

“ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာမို့လဲ”

“အံ့မာ ငါကြားပါတယ်ဟာ”

“ဟဲ...ဟဲ... ဖိတ်မှာပေါ့ရှင့်၊ ဘယ်မေ့ထားပါ့မလဲ”

“ဘယ်လလောက် စိတ်ကူးထားကြတုံး”

“တပို့တွဲလကုန်လောက်ရှင့်...”

ကျွန်ုပ်သည် အလွယ်နှင့်ပင် လိုချင်သော အချက်ကို ရလိုက် ၏။ အေးစိန်ကား မလည်ရှာပါ။ ချစ်ကြီး သေသည်မှာ တစ်လသာသာ မှု့ ရှိသေးသော်လည်း သူ့စိတ်၌ အတော်ကြာခဲ့ပြီဟု အောက်မေ့ဟန် ရှိပါသည်။ သူ့ရုပ်ကား ပူရုပ် မဟုတ်တော့ပေ။ ထိုအချိန်၌ အကင်းပါး သော စိန်ခိုက....

“နေပါဦး ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ အေးစိန်က ဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်မှာတုံး”

ဟု ဝင်ထောက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က၊

“ဟကောင် မင်း နယ်ထိန်းလိုက်နေပြီး မသိဘူးလား၊ ဟေ့

အေးစိန် ပြောလိုက်စမ်း၊ ဘယ်သူနဲ့ဆိုတာ...”

“ကိုပွနဲ့...” ဟု အေးစိန်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာနှင့်

စိန်ခိုအား ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟင် ဟုတ်လား ကောင်းတာပေါ့ဟာ၊ တို့ဖြင့် ခုမှသိတယ်”

ဟု စိန်ခိုက လက်ခုပ်လက်ဝါး တီး၍ ရယ်ပစ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်လေ ၏။ သူကြီး ဦးကိုကြီးက ရဲအဖွဲ့ဝင် ဆရာတပည့်နှစ်ဦး အတိုင်အဖောက်

ညီညီနှင့် အေးစိန် အတွင်းစိတ်ကို ညှစ်ထုတ်လိုက်ပုံကို ကျိတ်၍
ချီးကျူးလိုက်မိလေသည်။

အားလုံး ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း စိန်ခိုအား
ခေါ်ယူ၍ “ကိုင်း စိန်ခိုရေ ငပွသာ ဖမ်းချည်တော့ကွာ” ဟု အမိန့်ပေး
လိုက်ပါတော့သည်။

“သေချာပြီလား ဗိုလ်ကြီး”

“ဟာ... မသေချာဘဲ ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော့်လည်း ပြောဦးမှပေါ့”

“နားထောင် ငါ ပြောမယ်၊ ချစ်ကြီးနဲ့သူနဲ့ ကြက်ပွဲမှာ ရန်
ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆာသင်ကိုမောင်ကို အစီရင်ခံစာအရ ချစ်ကြီး
သေတော့ ချစ်ကြီးရဲ့ ဖောက်သည် ၅ ဦးရှိတဲ့အနက် သူ သုံးဦးရတယ်။
ပြီးတော့ အေးစိန်ကိုလည်း သူ ကြိုက်ပြီး ချစ်ကြီးလက်ထဲကတည်းက
ကြာခိုနေတယ်လို့ မသိန်းရင် အရက်ဆိုင်က တစ်ဆင့် ကြားရတယ်။
ပြီးတော့ သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ဟိုဓားကလည်း သူ့ဓားအစစ်ပဲ၊
သူ့ဓားဆိုတာလည်း သက်သေရှိတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီနေ့မနက်က
သူ့အရက်တဲမှာ မရှိဘူးလို့ သိရတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ၉
နာရီလောက်မှာ သူ့ကို ချစ်ကြီးအနောက်နားက လှည်းလမ်းဆုံမှာ
ကိုလှက တွေ့တယ်ဆိုတော့ မင်းပဲ စဉ်းစားလေ၊ ဆက်စပ်တဲ့ အခြင်း
အရာရော သက်သေခံပစ္စည်းရော ရှိနေပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ တို့
အခု သူ့ကိုခေါ်ပြီး ဒီအချက်တွေ မေးကြစို့”

စိန်ခိုကား ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဂါတ်တဲမှ
အမှုထမ်း တစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ဆင်းသွားတော့လေ
သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ငပွအား မေးခွန်းထုတ်ရန်အတွက် အစီအစဉ်များ
ပြုလုပ်ရတော့၏။ မေးခွန်းဆိုသည်မှာ စွဲချက်ပင် ဖြစ်သောကြောင့်
ခိုင်မာသေချာရမည် ဖြစ်၏။ မိမိတရားခံအား မလှုပ်သာအောင် တုတ်

နှောင်သောကြိုးပင် ဖြစ်၏။ ရေပက်မဝင် လေမဝင်နိုင်သော မေးခွန်း မျိုးများသာ ဖြစ်ရပေမည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အောက်ပါ အစီအစဉ်များကို ကျွန်ုပ် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအတွင်းမှ ကောက်နှုတ်လိုက်ပါသည်။

၁။ ငပွသည် ဓားပြလက်ခံမှုနှင့် ထောင်မှထွက်လာသော လူဆိုး စာရင်းဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်၍၊ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန် ဝံ့သည်။

၂။ လက်ရှိအလုပ်အကိုင် အရက်ချက်သည်။

၃။ အရက်ချက်လုပ်ငန်းတွင် အသတ်ခံရသူ ချစ်ကြီးနှင့် စီးပွားပြိုင် ဖြစ်သည်။

၄။ ချစ်ကြီးနှင့် ခန္တကုံးကြက်ပွဲတွင် ရိုက်သည်။

၅။ ချစ်ကြီး သေသောအခါ ချစ်ကြီး ဖောက်သည်သုံးဦးအား သူ ရသည်။ တစ်နေ့လုံးရေ ၁၀၀ မျှ ပိုထွက်သည်။

၆။ အရက်သည် မသိန်းရင် ထွက်ချက်အရ ချစ်ကြီး မသေမီက တည်းက အေးစိန်ကို ကြာခိုနေသည်။

၇။ အေးစိန်နှင့် မကြာမီ လက်ထပ်မည်။

၈။ ကိုင်းတောမှတွေ့သော ဓား။

၉။ အသတ်ခံရသောနေ့က ငပွ ဘယ်သွားသလဲ။

၁၀။ ကိုလှနှင့် လှည်းလမ်းဆုံတွင်တွေ့။ ဘယ်က ပြန်လာသလဲ။ အချက် ၇ နှင့် ၁၀ အထိကား ငပွ ဖြေရမည့် မေးခွန်းများ

ဖြစ်၏။ သူသည် သက်သေ အခိုင်အမာပြရမည်။ သူ့ဓား ဟုတ် မဟုတ်၊ မဟုတ်လျှင် မဟုတ်ကြောင်း ဟုတ်လျှင် ဟုတ်ကြောင်း၊ ဘာကြောင့် ထိုချုံ့ထဲရောက်ရသည်၊ ဘယ်က သွေးစွန်းရသည်၊ ချစ်ကြီး သေရသည့် နံနက်ခင်းက သူ အသွားအလာများကို ပြောရမည်။ ဘယ်အချိန်က ဘယ်သွား၍ ဘယ်အချိန်ရောက်ကာ၊ ဘယ်သူနှင့်

တွေ့သည်။ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်သည်များကို သူ အခိုင်အမာ ဖြေရ ပေတော့မည်။

(၃)

ထိုအချက်များ ရေးဆွဲအပြီးမှာပင် ငပွနှင့် စိန်ခိုလည်း ရောက် လာကြပါတော့သည်။ ငပွသည် မျက်နှာမပျက်၊ ထောင်ထွက်ပီပီ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ရပ်နေ၏။ စိန်ခိုက ကြမ်းပေါ် အထိုင်ခိုင်းမှ ပုံစံထိုင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ထိုသို့ထိုင်လိုက်စဉ် သူက...

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမှုနဲ့ ဖမ်းတာလဲ ဗိုလ်ကြီး” ဟု မေးလိုက် ၏။

“အော... မောင်စိန်ခိုတို့က မပြောဘူးလား လူသတ်မှုနဲ့ လက္ခာ၊ ကိုချစ်ကြီး သတ်မှုပေါ့...”

ကျွန်ုပ်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ ၎င်းအား ခပ်ပျော့ပျော့ မပြော တော့ဘဲ၊ ခပ်မာမာပင် စတင်လိုက်သည်။ ၎င်းကဲ့သို့သော ထောင် ထွက် တစ်ယောက်ကို လေပျော့ပျော့နှင့် မေးနေ၍ မဖြစ်တော့ပေ။

“ဗျာ... လူသတ်မှု” သူသည် မျက်လုံးပြူးနှင့် လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်သည်။

“အေး ဟုတ်တယ်... အဲဒါအတွက် မင်းကို ငါ အဖမ်းခိုင်း လိုက်တာပဲ... ဒီတော့ တို့မေးတာကို မင်း မှန်မှန်ပြော ဟုတ်လား၊ မင်းလည်း သက်သာ ငါတို့လည်း မပင်ပန်းရအောင် ဟုတ်လား”

“မေးချင်တာ မေးပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်... ကျွန်တော် မှန်တဲ့ အတိုင်း ပြောပါ့မယ်”

“ဒီလိုကွာ... ချစ်ကြီးအသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စမှာ မင်းကို တို့ မသင်္ကာဘူး... မသင်္ကာစရာ အကြောင်းတွေကလည်း ရှိလာတယ်ဆို ပါတော့”

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါ စကားများကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာများ မသင်္ကာစရာရှိလို့လဲဗျာ”

တရားခံကို ဘာမသင်္ကာနေသည်ကို အသိပေးရန် တာဝန်မရှိသော်လည်း ငပွကိုတော့မူ ပရိယာယ်တစ်မျိုးဆင်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆက်မမေးဘဲ ဗီရိထဲမှ ဓားရှည်ကို ထုတ်လာကာ ၎င်းအားပြ၍...

“ဒီဓား ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

ငပွသည် ဓားကို အသေအချာကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ဓားမှာ သူ့ဓားဟောင်း ဖြစ်သည်။

“ပြောလကွာ... ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

“ဝယ်ထားတာ ကြာပါပြီ၊ ၈ ကျပ် ပေးရပါတယ်”

သူ့ဓားဖြစ်ကြောင်း သူ ဝန်ခံပြီ ဖြစ်၏။

“အေး... ဒီဓားကို မင်း အရက်တဲအနောက်နားက တို့တွေ့တာပဲ၊ ဒါလောက်ကောင်းတဲ့ ဓားတစ်ချောင်းကို မင်းဘာကြောင့်များ လွှင့်ပစ်ထားရတာလဲကွာ”

“ကျွန်တော် လွှင့်ပစ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နို့ ဘယ်သူ လွှင့်ပစ်ထားတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ခေါင်မိုးမှာ ထိုးထားတာ၊ ပျောက်သွားတာ ကြာပါပြီ”

“ဟုတ်မှလည်း လိမ်ပါလေ”

“တကယ်ပါ ဗိုလ်ကြီး ပျောက်သွားတာ အမှန်ပါ”

“ချစ်ကြီး အသတ်ခံရပြီးပြီးချင်း ပျောက်သွားတာ ဆိုပါတော့”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး ခင်ဗျာ”

“အေး မမှတ်မိတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဒါ ထားလိုက်ပါတော့
မင်းနဲ့အေးစိန် ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာလဲ”

“မသေချာသေးဘူး ခင်ဗျ”

“ဘယ့်နှယ် မသေချာရမှာလဲ တပို့တွဲလဆို”

“စိတ်ကူးတာ ရှိပါသေးတယ်”

“မင်းနဲ့ ချစ်ကြီး ထောင်က ဘယ်သူ အရင်လွတ်သလဲ”

“ကျွန်တော်က အရင်လွတ်ပါတယ်”

“လွတ်လာမှ မင်းနဲ့ အေးစိန် ငြိကြရောဆိုပါတော့”

“ချစ်ကြီး သေပြီးမှပါ ခင်ဗျ”

“မင်း အခု အရက်ဘယ်နှလုံး ကုန်သလဲ”

“တစ်နေ့ ၂၀၀ ကျော်လောက် ကုန်ပါတယ်”

“ချစ်ကြီး မသေခင်ကကော”

“ဒါလောက်ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့လား ငါ ကြားတော့ တစ်မျိုးပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါဖြင့် နေစမ်းပါဦး ချစ်ကြီး အသတ်ခံရတဲ့ မနက်က
မင်း ဘယ်မှာနေသလဲ”

“တစ်မနက်လုံး အရက်တဲမှာ ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့လား စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

“ရွာထဲ ခဏသွားပါတယ်”

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့သလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်
အိမ်ပြန်၊ လုံချည်လဲပြီး အရက်ဖို့ ပြန်ခဲ့တာပဲ”

“လမ်းမှာ ဘယ်သူနဲ့များ တွေ့သေးသလဲ”

“မတွေ့ပါဘူး”

“ဘယ်အချိန် အရက်ဖို ပြန်ရောက်သလဲ”

“ဆယ်နာရီလောက်”

“မင်း ဘယ်လမ်းက ရွာထဲသွားသလဲ”

“လှည်းလမ်းက သွားပါတယ်”

“ကိုင်းတောဘက်က ဖြတ်ရင် ရွာဘက် နီးရက်သားနဲ့ ဘာကြောင့် ဝေးအောင် လှည်းလမ်းက သွားရတာလဲ”

“အစက နတ်ရွာကုံးဘက် ထန်းလျက်ဝယ်သွားမလို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ လှည်းလမ်းကျမှ စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြီး ရွာဘက်လာခဲ့ပါတယ်”

ငပွကား ချွေးပြန်နေ၏။ ကျွန်ုပ် မေးသော မေးခွန်းများမှာ ဆက်နေပြီး မြန်လည်း မြန်ကာ အဖြေတစ်ခုနှင့်တစ်ခုကြား ငပွတွင် စဉ်းစားချိန် လုံးဝမပေးဘဲ ဆက်တိုက်ကြီး ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ခမျာမှာ ဖြေရင်းက ဇောချွေးများ ပြန်လာလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် မေးခွန်းများမှာ ရိုးရိုးကလေးများသာ ဖြစ်ပါ၏။ အခါတိုင်းကဲ့သို့ အစ်ခြင်းအောက်ခြင်း မများလှသေးပါ။

“လှည်းလမ်းမှာကော ဘယ်သူနဲ့ တွေ့သလဲ”

“ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ဘူး ခင်ဗျ။ ဩ... ကိုလှနဲ့ တွေ့ပါတယ် ကိုလှ”

“အေးစိန်နဲ့ကော”

“မတွေ့မိပါဘူး ခင်ဗျ”

“ချစ်ကြီးနဲ့ကော”

“မတွေ့ဘူး ခင်ဗျ”

“ဘခင်နဲ့ကော”

“မတွေ့ဘူး ခင်ဗျ”

“ဘခင်တဲနားက ဖြတ်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား... မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ဘူး ခင်ဗျ”

“ဘယ်သူ့ကို တွေ့သေးသလဲ”

“ဘယ်သူ့မှ မတွေ့ဘူး ခင်ဗျ”

“မင်း ဓားပေါ်က သွေးတွေက ဘယ်ကသွေးလဲ”

“မသိဘူး ခင်ဗျ”

“ကျောက်တော်ကြီးဘုရားပွဲနေ့က အေးစိန် ပါသေးသလား”

“ပါပါတယ်”

“ဘယ်အချိန်ပြန်သလဲ”

“လင်းမှ ပြန်ပါတယ်”

“ကြက်ပွဲတုန်းက ဘယ်သူ ခေါင်းကွဲသေးသလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“မင်းရှိရက်နဲ့ မသိဘူးလား”

“မမှတ်မိတော့ဘူး ခင်ဗျ”

အဆက်မပြတ် မေးသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အစီအစဉ် မကျဘဲ တွေ့ကရာ လျှောက်မေးသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ငပွမှာ ချာချာလည်နေ၏။ အနားမရှိ ဆက်တိုက်ကြီး စဉ်းစားခွင့်မပေးသဖြင့် သူ့ခမျာ မောနေ၏။ မျက်လုံးများလည်း ဣန္ဒြေမရတော့ဘဲ ဖြစ်ကာ လှုပ်ရှားနေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်ကား တရားခံ၏ ခေါင်းကို ရှုပ်အောင် စိတ်ကိုလှုပ်ရှားအောင် ပထမ လုပ်ရမည် ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါသ ဖြစ်အောင်၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဝမ်းနည်းလာအောင်၊ စိတ်အား ငယ်လာအောင် ကြောက်လန့်လာအောင်၊ ချောက်ချားလာအောင် စရ